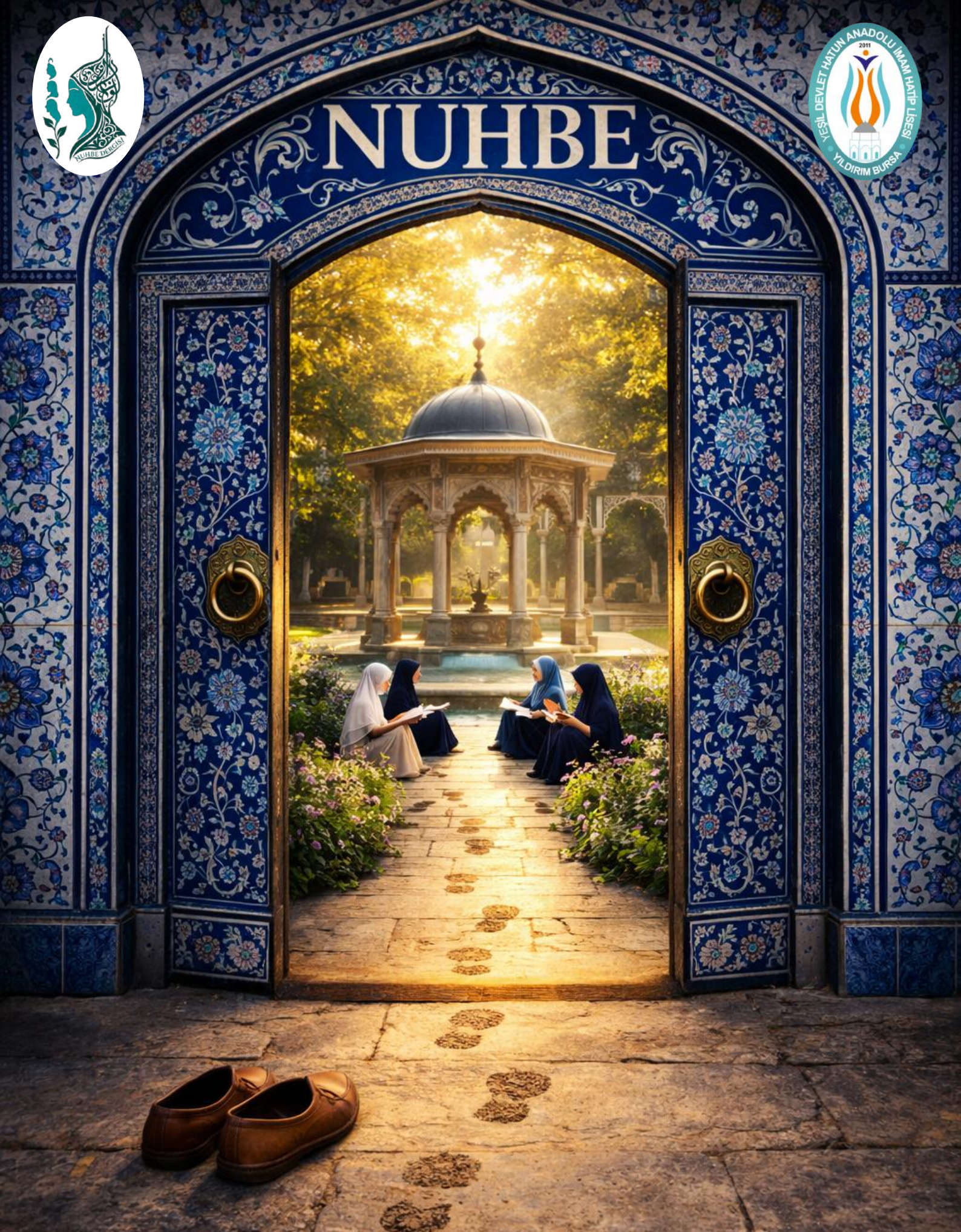

NUHBE

HAZİRAN 2026

İLMİN EŞİĞİNDE BİR YOLCULUK

YEŞİL DEVLET HATUN ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ FEN VE SOSYAL BİLİMLER PROJE OKULU YAYINIDIR.

Yeşil Devlet Hatun
Anadolu İmam-Hatip Lisesi
Adına Sahibi
Esra GÜRLEK
Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni
Esra GÜRLEK
İHL Meslek Dersleri Öğretmeni

Yayın Kurulu
Yaren Belda BOZKURT
Şeyma YILDIZ
Nezihe Zeynep DEMİR

Danışma Kurulu
Büşra SONAY
İHL Meslek Dersleri Öğretmeni

Tasarım
Büşra SONAY

2.Baskı

İletişim
Yeşil Devlet Hatun Anadolu İHL
Meydancık Mh. 3. Dere Çıkmaz
Sk. No:1/2
Yıldırım / BURSA
Tel: 224 326 59 59

İÇİNDEKİLER

NİYET KAPISI.....	6
LAF ARAMIZDA AZİZİM.....	14
KÖKTEN GELEN.....	16
İNCE ÇİZGİ.....	26
NAKIŞ NAKIŞ.....	31
ESKİMEYENLERİN GÜNCESİ.....	38
İZ BIRAKANLAR.....	41
LÜGAT-I NADİDE.....	66
RUVEYDA MEKTEBİ.....	69
BİR YUDUM.....	75
PUSULA MEKANLAR.....	85
PERDE-İ MUHABBET.....	91
ROTA YAZILARI.....	92
EBU'L-VEFA HAZRETLERİ'NİN DUASI.....	102

MAVİ AVLUNUN Duası

Bir avlu açılır içimde,
mavi çinilerden örülmüş bir seher;
her nakışta suskun bir hatıra,
her kıvrımda eski zamanlardan bir haber.

Kuşlar konar gönlün ince dalına,
ses vermezler, yine de bilirim;
uzak şehirlerin yorgun rüzgârını
yakın bir huzur gibi getirirler derin derin.

Fıskiye den yükselen narin su,
vaktin kalbine dokunur usulca;
ne dünya telaşa kapılır burada,
ne bekleyenin sabrı eksilir avuç avuç.

Kemerlerin serin gölgesinde
bir kapı daha aralanır iç âleme;
Fas mavisine bulanmış duvarlar,
göge yaslanan bir sükûnet işler kelâma.

Burada sesler yavaşlar,
ışık inceler, kalp derinleşir;
insan kendinden uzak düştükçe
Rahmân'a biraz daha yaklaşır.

Ey mavi avlu,
çini çini işlenmiş sabır,
sen bana her defasında
şunu söylersin:

*Güzellik, vakitle
olgunlaşan bir duadır.*

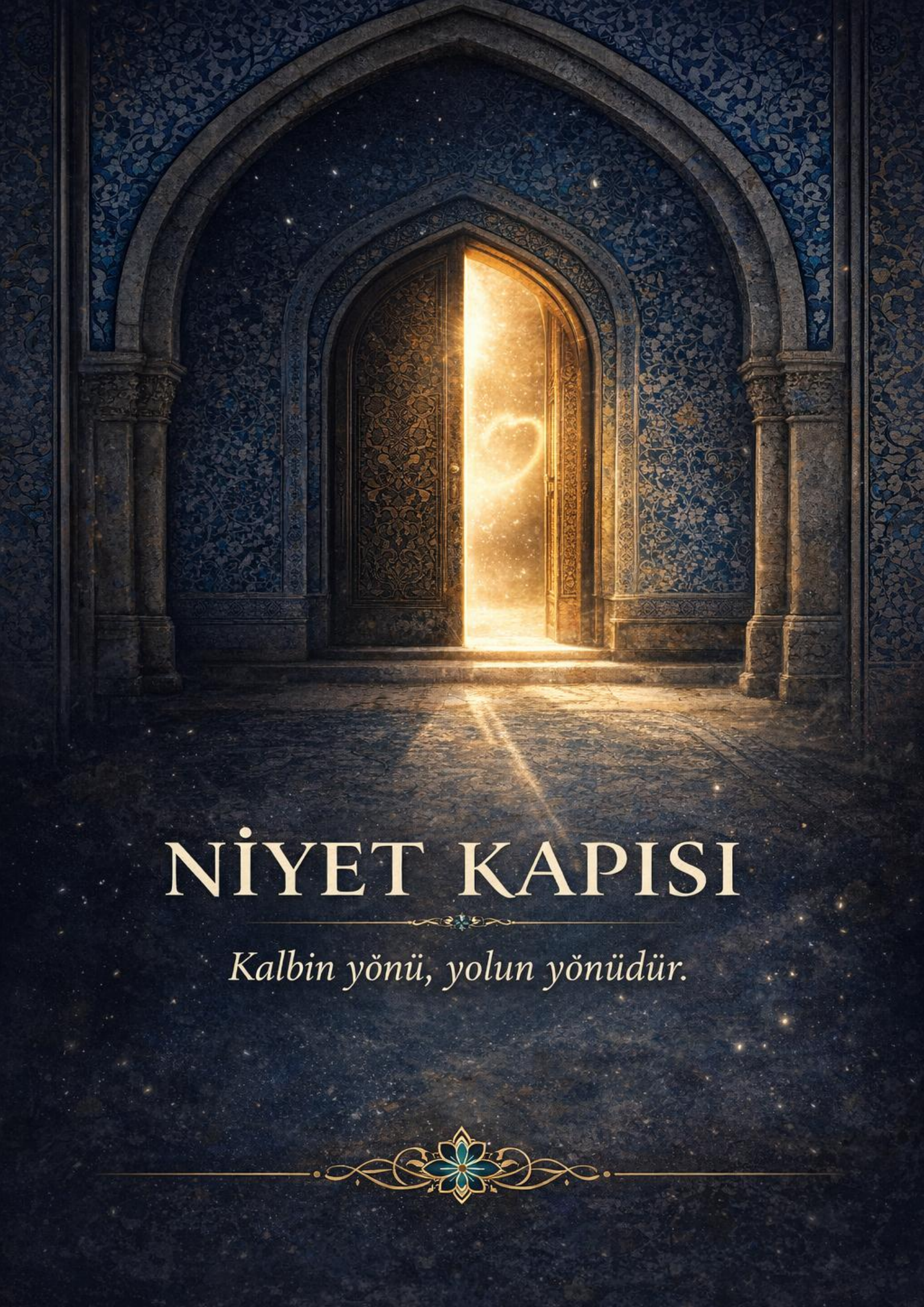

**Her insan bir eşikte durur.
Bazen bir kararın, bazen bir değişimin,
bazen de bir hakikatin eşğinde...
NUHBE olarak biz, bu sayımızda sizi
bir kapının önüne davet ediyoruz.
O kapı ilme açılıyor.**

İçeri girmeye hazır mısınız?

Dergideki metinlerin
sesli versiyonlarına
ulaşmak için sayfarda
bulunan QR kodu
telefonunuzla okutun.

Her ilim bir kapıyla başlar.

NİYET KAPISI

Kalbin yönü, yolun yönüdür.

DÜŞÜNMEK, ANMAK, ŞÜKRETMEK: ÜÇ KAVRAMIN PEŞİNDE AYTEKİN KAYA

Hayat ama anlamlı bir hayat kavramlar üzerine anlam üzerine inşa edilir. Kavramlarsa içine doğduğun, nefes aldığın yaşadığın, anlamını bilmesen de hissettiğindir. Bu yazıda İslam inancının merkez kavramlarından üçünü ele alacağız. Fikir, zikir, şükür. Bu üç kelime yalnızca dini bir söylem değil; insanın kendisiyle, varlıkla ve hayatla kurduğu en derin ilişkinin adıdır. Biri düşünmeyi, biri hatırlamayı, biri de kabul etmeyi anlatır ve bu üçü bir araya geldiğinde tam ve anlamlı bir insan hayatının iskeletini oluşturur. Bu üç kavrama baktığımda şunu görüyorum: Allah; yüzyıllar boyu bilge, filozof ya da spirüalistlerin bugün hâlâ peşinde koştuğu soruların cevaplarına insanın tam da ihtiyacı olduğu şekilde yanıtlar vermiş. "...Bu kitabı sana her konuda açıklama getiren bir rehber, bir hidayet ve rahmet kaynağı, Allah'a gönülden bağlananlar için bir müjde olarak indirdik.(Nahl 89)" ve "...Biz Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık... (En'âm 38)" ayetlerinde bildirildiği gibi. Şimdi gelin bu yanıtların altında yatan üç kavrama daha yakından bakalım.

Fikir: Düşünmek Bir İbadettir

Kur'an'da 13 yerde tekrar eden bir çağrı vardır: "Akletmez misiniz? Düşünmez misiniz?" Bu çağrı tesadüfi değildir. İslam düşüncesinde akıl, insana verilmiş en büyük emanettir ve emanet sorumluluk gerektirir. Yani düşünmemek, felsefi değil aynı zamanda ahlaki bir eksikliktir.

Peki düşünmek ne demektir? Neyi düşünmeliyiz?

Sadece bilgi toplamak değildir. Ezberlemek de değildir. İbn Rüşd, 12. yüzyılda şöyle der: "Hakikat, hakikate aykırı değildir." Bu cümle küçük görünür ama devrimseldir. Dini hakikat ile aklın bulduğu hakikat çelişemez. Çelişiyorsa, ya anlamamışsınızdır ya da yanlış bakmışsınızdır. Günümüz insanı(dergi okurları özelinden söylersek siz gençler) için bu ne anlama gelir? Şudur mesele: Sorgulamak, imandan kaçmak değildir. Aksine sorgulamayan bir iman, sağlam bir zemin üzerine inşa edilmemiş bir bina gibidir. En ufak sarsıntıda sarsılır, çöker. Ama düşünerek, anlayarak kurulan bir inanç; en şiddetli sarsıntılarda bile yerinde durur.

Fikir, işte bu yüzden sadece bir zihinsel eylem değildir. Varoluşsal bir tutumdur. Ben buradayım, düşünüyorum ve bu düşünme beni daha derin bir insana dönüştürüyor demektir.

Zikir: Unutmak mı, Uyanmak mı?

Felsefi düzlemde zikir, varlığa uyanıklık halidir. Kimin olduğunu, nereden geldiğini, nereye gittiğini unutmamaktır. Modern hayatın en büyük tehlikesi tam da bu unuttur. Sabah kalkar, telefona bakar, derse girer, yemek yer, uyursun. Ve bir gün fark edersin ki içinde yaşadığın hayatın farkında bile değilsin. İşte zikir, bu sürüklenişe dur demektir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Rad Suresi 28. ayet, zikrin hakikatini tek cümlede özetler: "...Dikkat edin, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur." Bu ayet bir teselli değildir. Bir teşhistir. Huzursuzluğun kaynağını gösterir: Unutmak. Devayı da yine kendi verir: Hatırlamak. İslam düşüncesinin büyük sufisi İbn Ataullah el-İskenderi, Hikem adlı eserinde şöyle yazar: "Seni Allah'tan uzaklaştıran hiçbir şey, sana gerçek anlamda yakın olamaz." Demek ki Allah ile aramıza giren ne varsa aslında bize en uzak olandır yani bizi en mutsuz edendir.

Şükür: En Cesur Tutum

Şükür kelimesini duyduğunuzda aklınıza ne geliyor? Muhtemelen "teşekkür etmek." Ama bu çok yüzeysel bir okumadır. Bu kelime direkt olarak görmek anlamına gelmese de ni'meti fark etmek için görmek gerekir. Görmeyen fark etmez, fark etmeyen ise neye şükretsin neden şükretsin?

Şükür, felsefi açıdan varoluşa evet demektir. Sahip olduklarını fark etmek ve bunu içselleştirmektir. Bu kulağa kolay gelir ama değildir çünkü insan doğası şikâyet meyillidir. Eksik olana bakar. Elindekini görmez. Kur'an bu gerçeği şöyle ifade eder: "Şükrederseniz, elbette artırırım...(İbrahim 7)" Bu ayet çoğunlukla maddi bir vaat olarak okunur. Oysa ben bunu varoluşsal bir hakikat olarak da okurum: Şükür, görmek demektir. Görmek, fark etmek demektir. Fark etmek ise hayatı derinleştirmektir. Zaten göremediğine şükredemezsin. O yüzden şükür arttıkça, görüş genişler. Görüş genişledikçe hayat anlam kazanır.

Gazali, İhya-u Ulumiddin'de şükürü üç katmanda ele alır: kalp, dil ve eylem. Sadece söylemek değil, hissetmek ve buna göre davranmak. Bu, felsefenin etik boyutuyla tam örtüşür: Değerlerimiz yalnızca düşüncelerimizde değil, eylemlerimizde yaşar.

Şükürün en cesur hali ise zorluğa rağmen şükretmektir. Bu bir teslimiyet değildir. Aksine en derin özgürlüktür. Koşulların sizi belirlemesine izin vermemek. Sahip olduklarınızla tam anlamıyla var olmayı seçmek yani eksiklere değil, var olana yönelerek kendi iç hâlinin sorumluluğunu almak ve hayatın anlamını dışarıda değil, bilinçli bir duruşta kurmak.

Üç Kavram, Bir İnsan

Şimdi geriye dönüp bu üç kavrama birlikte bakalım. Fikir bize sorar: Gerçekten düşünüyor musun? Zikir sorar: Kendinin farkında mısın? Şükür: Var olmanın değerini görüyor musun? Bu üç soru aslında tam ve anlamlı bir insan hayatının temel koordinatlarıdır. Düşünen, uyanık ve minnettarlık içinde yaşayan bir insan; ne kendine ne çevresine ne de anlama yabancılaşır ve bu üç kavramın bir arada var olması tesadüf değildir çünkü fikir olmadan zikir boş bir tekrara dönüşür. Zikir olmadan fikir yalnız ve soğuk kalır. Tıpkı Kant'ın bilgiyi temellendirirken kurmuş olduğu o önerme gibi; Algısız kavramlar boş kavramsız algılar kördür. Şükür ise bu kavramların zirvesidir ve olmadan ikisi de yönünü kaybeder. Belki de felsefenin en güzel yanı şudur: Binlerce yıl önce söylenmiş bir söz, bugün size tam da ihtiyacınız olan şeyi fısıldayabilir. Düşünün, uyanık kalın ve var olduğunuz için minnettar olun.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

ASIRLAR ÖNCESİNDEN GELEN REÇETE: İNZİVA FATMA KARABAKLA

İnziva, ruhun gürültüden arınıp kendi hakikatine yönelmesidir kısaca. Tarih boyunca hikmet ehline güçlü bir terbiye yöntemi olarak kabul edilmiştir. Kısa bir süreliğine dış dünyadaki çokluğu unutmak, ilişkiyi koparıp vahdete yönelmek, insana yaşam telaşında unuttuğu kendini hatırlatır yeniden. İnziva, zihinsel bir berraklık sağlar insanogluna ve kimi zaman da kalplerin üzerini örten perdeleri aralar. Alimler inziva ile ilgili, kalabalıkta kaybolan insanın ancak yalnızlıkta kendini bulabileceğini savunmuştur.

İnziva tarih boyunca çeşitli toplumlar tarafından farklı isimlerle ancak benzer sonuçlara ulaşmak için denenmiş bir metot olarak karşımıza çıkmakta. Antik Yunan felsefesinde “zihinsel bir antrenman” olarak görülmüştür, zihni ve iradeyi güçlendirmek için dünyevi hazzardan uzaklaşma yoluna gidilmiştir. Romalılarda ise inziva, resmi görevlere ara vererek kişinin felsefeye, sanata ve iç dünyasına yöneldiği bir “kendini yenilenme süreci” olarak değerlendirilmiştir. Uzak doğu kültüründe ise inziva, aydınlanma yolunun anahtarı olarak görülür. Budizm inanışında yağmur mevsiminde yapılan Vassa inzivası 2500 yıllık geçmişe sahip köklü gelenekleri arasında helan devam etmektedir. Semavi dinler projeksiyonunda ise inziva Hristiyanlık ve Yahudilikte çöllerde başlayarak, ilerleyen süreçte manastırlarda devam ettirilmiştir. İslamiyet öncesinde de Haniflerde mağaralarda yapılan inziva, tasavvufla beraber ikinci bir boyut kazanarak kalabalıklar içerisinde bile kendi iç sesini duymak ve Yaratan ile buluşmak olarak çıkar karşımıza. Bu bağlamda iki kavramı ele almak gerekir: Uzlet ve halvet. Bununla ilgili İmam Gazali, “Uzlet, ibadet için bir yardımcıdır” diyerek derin bir tefekkür için zihnin dış uyaranlardan uzak tutulmasına dikkat çeker. Zira dünya telaşı öyle yüksek seslidir ki insan kendi sesini duyamaz, kendine yetişemez hale gelir.

Halvet, kalbî inzivadır özetle. Bu süreçte az yemek, az uyumak, az konuşmak insanı dünya hayatından uzaklaştıran bazı kurallardır. Asıl amaç olan kalbi Allah ile meşgul etmek için sürekli ibadet edilmesi önerilir. Bununla ilgili yine İmam Gazali “Halvetin faydası, meşguliyetleri kesmek ve nefsin sesini susturmaktır. Ancak kişi kalbini de susturmadıkça sadece kapıyı kilitlemek halvet sayılmaz” diyerek asıl amaca dikkat çekmiştir.

Günümüzde modern dünyanın yoğunluğunda aslında sıkça karşımıza çıkan “sosyal detoks, bilgi detoksu, dopamin detoksu, dijital detoks” uygulamaların geçmişte sıkça başvurulan bir yöntemin ad değiştirmiş şekli olduğunu görüyoruz. İnsanoğlu sonsuz bir varlık âleminde her dönemde kendi iç sesini dinlemeye, kalbini arındırmaya ihtiyaç duymuştur. Çünkü dışarıdaki sesler ve istekler öyle baskındır ki onların karşısında benliğimizin savrulduğunu biliriz ancak içimizdeki "Ben" in ne istediğini duyamazsak vardığımız hiçbir durak ruhumuza dinginlik sağlamaz.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

İnziva konusunda dönemle beraber ismi değişse de özünde aynı yere ulaşırız. Bunu İbn Ataullah el-İskenderi şöyle ifade eder “Varlığını meçhullük toprağına göm; çünkü gömülmeyen şeyden meyve hasıl olmaz.” İnsan da özünü inzivanın sessizliğine ve yalnızlığına vermezse yolunu bulamaz, olgunlaşamaz.

Modern çağda yalnız kalmak bir meziyet olarak çıkıyor karşımıza. Evde, okulda, işte, sporda, tatilde hatta tuvalette bile yalnız değiliz artık. Modern dünyanın hızlı tüketim anlayışı ile kuşatılan ruhlarımız paylaşım ve beğeniye esir olmakta. Oysa ne hissettiğini, nereden geldiğini ve nereye gideceğini bilmeli insan. Sürgünümüz kendi içimize ve bu sebeptendir ki hiçbir mutluluğa ikna olamayışımız. Eşyalarımızı kılıflarla sakınırken ruhun muhafazasını ihmal ettiğimiz bizlere asıl hazineyi unutturdu. Belki de şimdi tam sırası, insan bu kalabalığın içinde bazen yalnız kalmalı. Özünle tanışmaya hazır mısınız?

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

RUHU UNUTULMUŞ BİR YAKINLIK MASALI: GÖNÜL BAĞININ SON MEVSİMİ EMİNE CAMGÖZ

Defalarca okuduğum o meşhur kitabın bir cümlesi, zihnimin bir köşesinde yıllarca asılı kaldı. Bilge bir tilkinin Küçük Prens'e fısıldadığı o sarsıcı hakikat: 'Ölene kadar sorumlusun, gönül bağı kurduğun her şeyden.'

O yıllarda bu sorumluluğu; sadece bir derdi dinlemek, bir hüzne ortak olmak ya da bir boşluğu doldurmak sanırdım. Oysa bugün anlıyorum ki bu söz, asıl bu çağın insanı için söylenmiş. Dijital bağlantıların arasında zayıflayan, birer 'beğeni' ile geçirtilen ve her geçen gün kopma noktasına gelen o incecik gönül bağlarını korumak; bugün sahip olduğumuz en ağır ve en asil sorumluluklardan biri haline geldi. Sahi, biz ne zamandan beri "bağ kurmayı" mesafeleri aşan bir kalp sızısı olmaktan çıkarıp sadece bir Wi-Fi sinyaline sığdırmaya başladık?

Eskiden birini tanımak, onunla bir gönül bağı kurmak için kriterlerimiz çok farklıydı. "Eski" diyorum ama aslında çok yakın bir geçmişten bahsediyorum; zira alışkanlıklarımız adeta cebren ve hile ile elimizden alınıp usulca eskitildi. Modern-dijital çağ, o sükunetle ve huzurla sürdürdüğümüz yaşantımıza amansız "hız ve algoritma" ekleyerek, bizleri her şeyin yapaylaştığı bir sarmala sürükledi. Eskiden bir fincan kahve kırk yıl hatırla birlikte ikram edilirdi; bir sofrada bölüşülen ekmeğin ise ömürlük bir hukuku vardı. Birini gerçekten tanımak için yola çıkmak, alışveriş yapmak ya da uzun soluklu bir teşriki mesaide pişmek gerekirken, şimdilerde ise bir insanı "tanımak" için bir "takip" butonuna basmak yeterli görülür oldu. Bu yüzeysel yakınlık (erişilebilirlik), ruhlarımızı birbirine bağlayan o kadim bağları zamanla zayıflatıyor; bir noktadan sonra yan yana gelip vakit geçirmeyi bile anlamsız kılıyor. Bir profil fotoğrafı, birkaç süslü hikaye veya paylaşılan bir söz üzerinden insanlara dair kesin hükümler veriyoruz. İnsanların artık "oldukları gibi" değil, "görünmek istedikleri gibi" var olduğu bir dünyada ise bu gerçek bir tanışıklıktan ziyade; dijital dünyanın bize sunduğu bir "Algı Dayatması"ndan başka bir şey değil.

Mehmet Dinç hocanın güzel bir sözünde dediği gibi, "Mükemmeli ararken mümkünden oluyoruz." Kusursuz ilişkiler, eksiksiz insanlar, herşeye cevap veren makinalar ararken; samimi olanı, gerçek olanı gözden geçiriyoruz. Çünkü gerçek bağ biraz emek ister. Sabır ister. Bazen kırılmayı, bazen affetmeyi, bazen de sadece yanında sessizce durabilmeyi... Oysa biz sadece kazandıklarımızı görüyoruz, kaybettiklerimizin farkına varmıyoruz.

Bir tırtıl analogisi vardır yine bilindik. Doğal bir ormandan tırtılları çekip alırsan elinde tırtılları olmayan eski orman kalmaz, bütün ekosistem çöker ve değişir. Hatta oradaki ormanın tanımı yeniden yapılmalıdır; 'tırtılı olmayan orman'. İşte bu yüzden; sunulan o "kusursuz ama ruhsuz" illüzyonu reddedip, hayatın tüm kusurlarıyla güzel olan o çıplak gerçekliğine dönmek zorundayız. Çözüm, sanıldığı kadar karmaşık veya ulaşılamaz değil.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

"Bir fincan kahve
kırk yıl hatırla..."

Ölene kadar
sorumlusun,
gönül bağı
kurduğun
her şeyden."

- Küçük Prens

Sabır
Emek
Samimiyet
Sahiplenmek

Gerçek Bağ

- ✓ Dinlemek
- ✓ Anlamak
- ✓ Affetmek
- ✓ Yanında olmak
- ✓ Sahiplenmek

Sesini duymak
istedim...

BAĞ KURMAK

BAĞLANTI KURMAK

Yavaşla
Bak
Dinle
Hisset

GÖNÜL BAĞININ SON MEVSİMİ

Yavaşla. Bak. Dinle. Hisset. Sahiplen.

Çünkü bazı bağlar, ömürlük hatıra kalır.

1,2K

99+

Harika bir gün! 🌟
#mutluluk #iyihayatlar

Yeni Hikaye

99+

738

1

TAKİP ET
BEĞEN
GEÇ

1

YÜZEYSEL

YAPAY

KUSURSUZ
AMA RUHSUZ

ALGORİTMA

GEÇİCİ

Belki de sadece biraz yavaşlamak gerekiyor. Bir mesaj göndermek yerine, arayıp "Sesini duymak istedim" diyebilmek... Sesle yetinmeyip buluşmak... Buluştuğunda gözlerinin içine bakıp "İyi değilsin sen, bakışların yorgun... Anlat hadi, seni dinliyorum" diyebilmek... Bunlar hala telaffuzu zor olmayan, kalbi iyileştiren cümleler. Çünkü bir insanla bağ kurabilmek, sadece onun parlatılmış vitrinini uzaktan uzağa beğenmek değil; hayal kırıklıklarını, eksiklerini, kırgınlıklarını ve her şeye rağmen var olma çabasını sahiplenmektir. Eğer gönül bağının son mevsimini yaşıyorsak ve penceremize ayaz vuruyorsa, bu gidişatı tersine çevirmek yine bizim elimizde. Tabii, birbirimizin yüzüne bakmayı hatırlayacak kadar vaktimiz; hayatın sesini duyacak kadar niyetimiz ve telefonumuzun şarjı kaldıysa...

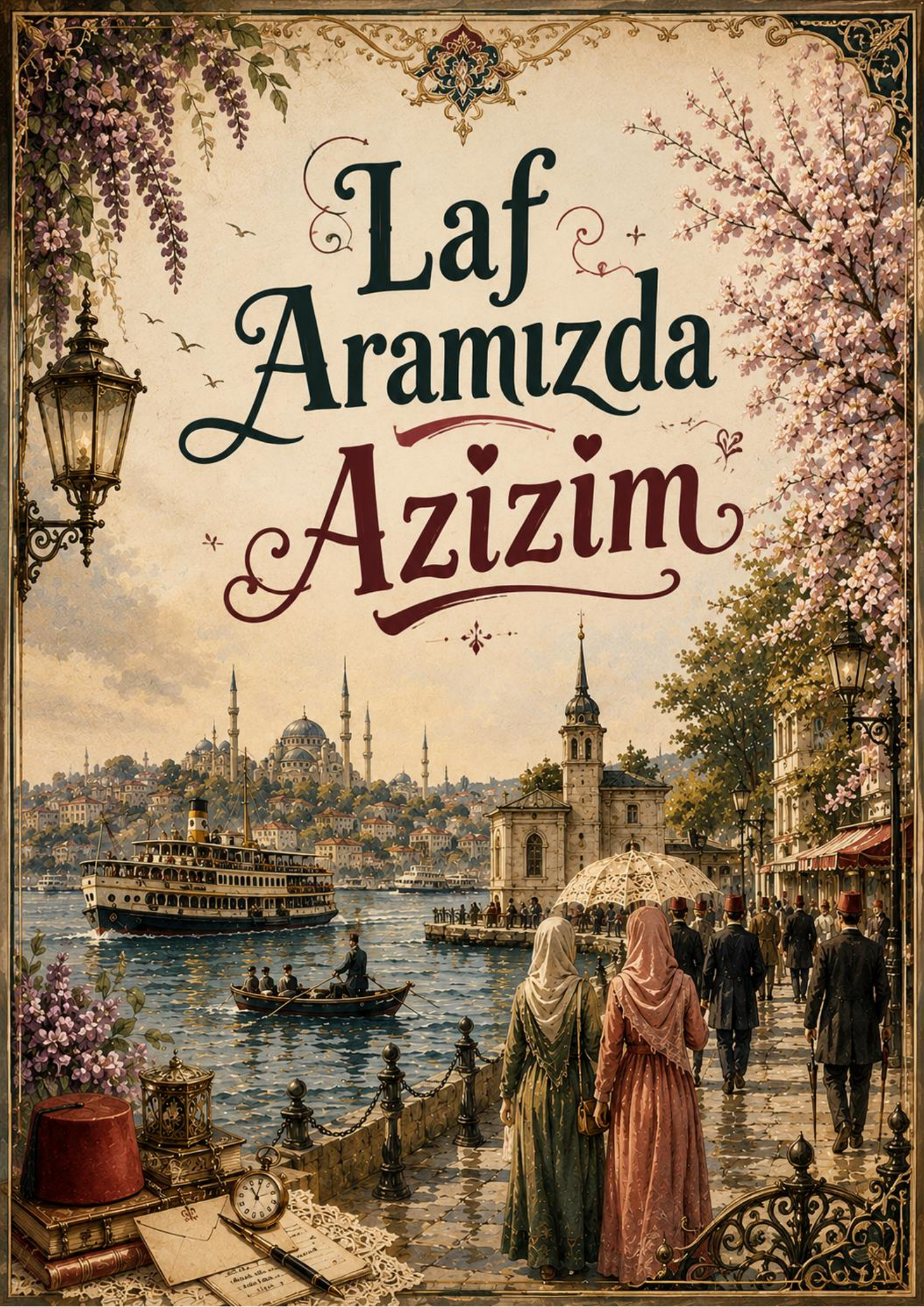

BAĞ KURULMAZSA
ÇÖKÜŞ

EMEK VE SABIRLA
DÖNÜŞÜM

GERÇEK BAĞLA
ÖZGÜRLEŞ

Laf Aramızda Azizim

Z KUŞAĞI OSMANLICA KONUŞSAYDI...

Nasılsın
azizim? 😊

Âlâdır
refik-i cân!

Story attı.

Ahvâlini neşreyledi.

Seen attı.

Görüp sükût buyurdu.

Cancel oldum.

Meclisten tard olundum.

Flex yaptı.

Maharetini ilan eyledi.

DM atarım.

Hususi mektup gönderirim.

Ghostladı beni.

Beni cevapsızlık gurbetine terk eyledi.

Mood düştü.

Ruh hâlim biraz hazînce seyrediyor.

Cringe oldum.

Pek mahcup ve müşevveş hissettim.

Ders çok zor.

Dersler pek müşküldür efendim.

Geç kaldım ya.

Vakt-i hazırım biraz müte'ehhir oldu.

Sınavım var, dua et.

İmtihânım var, duâlarınızı beklerim.

Çok yoruldum.

Cihân yorgunu olsam da sebat eylemekteyim.

Eline sağlık !

Sağ olasın, dilediğin gibi hayırlı ettin!

DİLİMİZ DEĞİŞSE DE,
RUHUMUZ AYNİ KALSIN.

KÖKTEN GELEN

Geçmiş, yolunu aydınlatır.

NUHBE

GÖNÜL SURLARINDA BİR FETİH

Nezihe Zeynep DEMİR / 9-C

Soğuk ve çetin bir kış günüydü. Karların yağışıyla birlikte ihtişamı daha da artan dağlar, göz kamaştıran bir manzara sergiliyordu. Uykuya gömülmüş çadırların içindeki insanlar derin bir sessizliğe bürünmüştü. Kar öylesine yoğundu ki, dağlarda çığlar oluşmuştu. Ama her ne kadar kar demek soğuk demekse de, bir o kadar da baharın müjdecisiydi. Güneş yavaş yavaş dağların arasından yükselmeye başlarken gökyüzü sarı ve kızılın tonlarına büründü. Kuşlar sanki sabahın gelişini kutlamak ister gibi havada süzülüyordu. Obada derin bir hareketlilik başlamıştı.

Gün doğumuyla birlikte uyananlardan biri de genç Orhan'dı. Deriden yapılmış kalın çizmelerini ayaklarına geçirip sessizce dışarı çıktı. Oba halkı arasında Osman Bey, yalnızca bir lider değil; bilge, adil ve merhametli bir yol göstericiydi. Herkesin saygısını kazanmış, sözü dinlenen bir bey olmuştu. Orhan da babasına derin bir hayranlık besliyordu; onun duruşu, bakışı ve davranışları genç yüreğinde iz bırakıyordu. Orhan, karların arasından güçlükle yürüyerek dere kenarına geldi. Karın erimesiyle su seviyesi yükselmişti. Buz gibi suyla ilk önce ellerini, sonra da yüzünü yıkadı. Tam o sırada arkasından bir ses duydu. Osman Bey gelmişti. Oğlunun bu denli erken kalkmasına şaşırılmıştı. Elini Orhan'ın omzuna koyarak konuştu.

-Oğul, bu vakitte neden uyanıksın? Bak anan ve kardeşlerin hâlâ uykudadır. Git biraz istirahat et.

Orhan, babasına tebessüm ederek başını iki yana salladı ve ayağa kalktı.

-Gerek yok baba. Yeterince uyudum. Vakit ok atma ve talim vaktidir. Hem çalışmak için en uygun zaman bu değil midir? İleride senin görevini devralacağım, uyumanın ne faydası var?

Osman Bey, oğlunun gözlerindeki kararlılığı görünce gururla gülümsedi. Onun bu azmi yüreğini ısıtmıştı. Orhan'ın sırtına hafifçe vurdu:

-Doğru söylersin oğlum. Uykunun faydası vardır vardır ama tembellik zarardır. Çok çalış; zira adalet ve savaş sanatı kolay öğrenilmez.

Orhan babasının sözlerini saygıyla dinleyip başını eğdi. Sonu ne olursa olsun, bu yolda ilerlemeye kararlıydı. Yayını koluna takarak talim alanına doğru yürüdü. Uzun süren yürüyüşün ardından geniş bir düzlüğe ulaştı. Dizilmiş hedef tahtalarına baktı. Derin bir nefes aldı, yayını gerdi ve oku bıraktı. Ok, tahtanın tam ortasına saplandı. Orhan'ın yüzüne bir gülümse yayıldı. Tekrar tekrar atış yaptı. Bilinçliydi ki, bir beyin bile her zaman kendini geliştirmesi gerekiyordu. Gün batarken yorgunluğunu omuzlarında hissediyordu. Çadırlara döndüğünde oba halkının yavaş yavaş dinlenmeye çekildiğini gördü. Çizmesini çıkarıp çadıra girdi, kardeşlerine selam verdi ve yatağına uzandı. Ay ışığı çadırın küçük penceresinden süzülürken gözleri yavaşça kapandı.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Osman Bey durup oğlunu izledi. Elini Orhan'ın saçlarında gezdirirken gözlerinde hem bir babanın şefkati hem de bir beyin umudu vardı. Eğilip kulağına fısıldadı:

-Bak oğul... Güneş her sabah doğar ama sadece uyanık olanlar onun yolunu görebilir. Bugün uykundan vazgeçtin; yarın bir milletin kaderini uyandıracaksın. Unutma, bizim yolumuz toprak almak değil; adalet taşımaktır.

Bu sözlerin üzerinden yirmi kış geçti. Artık dizinin dibindeki o genç Orhan yoktu. Karşıda, ideali uğruna yılmadan yürüyen, keskin bakışlı, güçlü bir bey vardı: Orhan Gazi. Karşısında Bursa surları, bir dev gibi yükseliyordu. Yılların kuşatması şehri yormuştu ama direniş hala sürüyordu. Orhan Gazi, elini kılıcının kabzasına koydu. Komutanlarından Köse Mihal atını sürerek yanına geldi:

-Beyim her şey hazırdır. Allah'ın izniyle bu kadim şehir İslam'ın sancağıyla şereflenecektir.

Orhan Gazi, Bursa'ya baktı. Yüzünde beliren sakin gülümseme, babasına verdiği sözün ağırlığını taşıyordu:

-Mühim olan fethetmek değil bu kuşatmayı adaletle sona erdirmektir. Savaşım halk içindir, şehir içindir.

Atını Köse Mihal'e doğru döndüren Orhan Gazi, ilk önce arkadaki birkaç askeri ardından da kadim dostuna baktı:

-Uzun zamandır kurduğum hayalim nihayet gerçek olacak. Birkaç gün içinde, sizlerin de yardımıyla, şehrimiz Bursa'yı adaletle buluşturacağız. Hepinize verdiğim görevler sizleri yormuş olmalı. Şimdi gidip istirahat edin. Lâkin size haber verdiğim vakit hepiniz bu surların önünde bulunacaksınız. Allah bizlerin yardımcısı olsun.

Orhan Gazi'nin konuşmasını onaylayan Köse Mihal ve askerler atlarıyla süratle ayrıldılar yanından. Tekrardan Gümüşlü Kümbet'e döndü bakışları. Ardından son kez görkemli surlara baktı. Atının eyerlerini sıkarak bir fiske vurdu. Orhan Gazi hızla giden atının sırtında surları terk ederken zihninde Bursa'yı fethettiğinin görüntüleri canlandı birer birer. Yüz çizgileri gevşedi. Kaşları düz bir hâl aldığında yüzündeki huzuru kim görse anlayabilirdi. Orhan Gazi evine giden bütün yol boyunca sadece dua etti. Küçüklüğünden beri bu kutlu yolda ilerlemekten asla vazgeçmemişti. Babasının da yardımıyla bu günlere ulaşmış, yiğit bir adam olmuştu. Evinin önüne geldiğinde atını dizginleyerek durdurdu. Günün üstünde bıraktığı yorgunlukla sakince içeri girdi. Hanımına tebessüm ederek ayaklarına sarılan oğlu ve kızının saçlarını öptü. Kızı, babasından aldığı kahverengi gözleriyle ona bakarken sevinçten yerinde duramıyordu. Oğlu da aynı şekilde babasının gelmesine duyduğu mutluluğu yaşıyordu.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

-Baba, kardeşimle beraber saatlerdir seni bekliyorduk. Niçin bu kadar geç geldiğini sormama lüzum var mı?

Orhan Gazi yüzündeki şefkatle tekrar kızının saçlarını okşadı.

-Kusura bakma kızım. Sizi bekletmek istemezdim lâkin halkımın ve sizlerin sağlıklı yaşaması için erken iştirak edemedim. Sebebi bu canım kızım.

Orhan Gazi, hanımının durgun halini gördü. Fakat oğlunun sorduğu soruyla bakışlarını eşinden ayırmak durumunda kaldı.

-Baba, bize ne zaman yaptığın şeyleri öğreteceksin? Ben de senin gibi at üstünde durmak, ok atmak istiyorum. Zamanı gelmedi mi?

Oğlunun sesi sitemli gibiydi. Orhan Gazi kolunu oğlunun ve kızının omzuna doladı ve onları kendine çekti, sıkıca sarıldı.

-Elbette zamanı geldiğinde sizlere de öğreteceğim evlatlarım. Bundan kuşkunuz olmasın. Haydi, şimdi doğru yataklarınıza. Dinlenip uykunuzu yeterince almazsanız ata da binemezsiniz.

Babasının yanaklarına mutlulukla birer buse kondurarak yan odaya geçip yataklarına uzandılar. Orhan Gazi tekrardan eşine baktı ve derin bir nefes aldı. Yanına ilerleyerek yavaşça karşısına oturdu. Durgun hâli hâla devam ediyordu ve bu Orhan Gazi'yi ister istemez meraklandırmıştı. Yumuşak sesiyle ona dönerek:

-Hanım, bu durgun ve düşünceli halinin sebebi nedir? Hem neden yüzüme bakmamakta ısrar ediyorsun anlamış değilim. Bir derdin mi var?

Hanımı bakışlarını yavaşça Orhan Gazi'ye çevirdi. Mutsuz hali Orhan Gazi'yi de derinden üzmekteydi. Eşine bakarken kafasında kurduklarını düşündü durdu. Sonunda söylemeye karar verdiğinde ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Dudakları titreyerek:

-Beyim, açıkçası yaptığımız bu fetih çalışmaları beni derinden korkutmakta. Ya size karşı kin besleyen insanlar varsa ya da size suikast düzenlemek için fırsat kollayanlar varsa. Sonrasında güçlkle devam etti.

-Ben bu ihtimallerden korkuyorum. Her gün Allah'a sizi koruması için dua ediyorum lâkin içimde yer edinen bu huzursuzluk beni yiyip bitiriyor. Sizin için çok endişeliyim Beyim.

Hanımının sözleriyle Orhan Gazi'nin yüzünde manidar bir gülümseme oluştu. Hanımına bakarken duyduğu sevgi ve saygı ikisinin de yüreklerini yumuşatmaya yeterdi.

-Korkmanı gerektirecek bir durum yoktur hanım. Allah'ın izniyle bana tek bir zarar dahi gelmeyecektir. Hem bu mübarek yolda ölsem bile gam yemem. Geride herkese mutlu ve güvenli bir şehir bırakmak, beni üzmez. Aksine bahtiyar eder.

Orhan Gazi hanımının gözlerine bakarken, yüzünde tebessüm vardı.

-Senin duaların eksik olmasın yeter bana. Emin ol benim tek amacım sizin sıhhatinizin yerinde olmasıdır. Başka bir şey gönlümden dahi geçmemiştir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Sözleri ile hanımının içini rahatlatmak istedi. Hanımı gülümseyerek saygıyla yanından kalktı ve sedirine uzandı. Daha fazla konuşmaması gözünden kaçmamıştı Orhan Gazi'nin lakin bir şey söylemedi. Gecenin zifiri karanlığının çöktüğü odada uzun bir süre oturup düşündü. Defalarca Rabbine dua etti. Ondan ümidini kesmedi. Bir süre sonra dışarıda birkaç ses duydu. Kulak kabarttı ama ne olduğunu anlayamadı. Kaşları çatılırken yavaşça ayağa kalktı.

-Allah Allah... Gecenin bu saatinde kimdir ki bunlar?

Sessizce evinden çıkarak dışarıya baktı fakat kimseyi göremedi. Kaşları gittikçe çatıldı, huzursuzluğu arttı. Biraz önce sesler duyduğuna adı kadar emindi. Elini kılıcın kabzasına koyarak tekrardan sesleri duymaya çalıştı. Nereye baktıysa da kimseyi göremedi. Adımları evden uzaklaştıkça içindeki sıkıntı arttı. Geri dönmeli, hanımını ve çocuklarını tek başlarına bırakmamalıydı. Tam o esnada arkasından gelen sesle kılıcını çıkarıp hızla döndü. Karşısında en güvendiği askerlerinden biri olan Ertuğrul'u görmesiyle rahatlayarak nefesini verdi. Kılıcını yerine koydu. Ertuğrul başını eğerek özür diler vaziyette Orhan Gazi'ye baktı.

-Kusura bakmayın Beyim, sizi telaşa sokmak istememiştim. Gecenin bu saatinde gelmemin mühim bir sebebi var. Köse Mihal Kumandanım mesajı acilen size iletmemi emretti.

Etrafına kısa bir bakış atarak tekrar Orhan Gazi'ye döndü.

-Lâkin burada istişare etmemiz pek güvenli değil. Size uygun olursa benim evime misafir olunuz.

Orhan Gazi tam cevap verecekti ki bir ısıklık sesi duyuldu. Ertuğrul'un bağırarak hızla yanına gelmesi ve kendisini yere itmesiyle dumura uğradı. Aynı anda Ertuğrul'un göğsüne saplanan okla beyni durmuş gibiydi. Acıyla haykırarak yere serilen arkadaşının yanına diz çöktü. Okun asıl hedefi Orhan Gazi'ydi. Fakat Ertuğrul canını hiçe saymış, Beyini kurtarmak için yapılan suikastın kurbanı olmuştu. Orhan Gazi can dostunun yüzünü avuçlarına aldı. Okun saplandığı yerden oluk oluk akan kan, karın üzerinde koyu bir gölge misali yayılıyordu. Bu karanlıkta ne yardım çağırabilir, ne de yardım edebilirdi. Orhan Gazi biliyordu ki, bunun geri dönüşü yoktu.

-Yapma bunu Ertuğrul. Yapma be kardeşim.

Orhan Gazi'nin gözünden bir damla yaş süzüldü. Ertuğrul acıyla gülümsedi. Orhan Gazi yılların yaşattığı dostluğun böyle bitmesine ağlıyordu. Gözyaşları Ertuğrul'un yüzüne damla damla düşmekteydi.

-Beni bu vicdan azabıyla bırakma. Bizi yarı yolda bırakma be Ertuğrul.

Orhan Gazi o yaşına rağmen çocuk gibi ağlarken Ertuğrul araladığı dudaklarıyla zar zor konuştu.

-Beyim, üzülmenizi gerektirecek bir durum yok. Lütfen kendinizi suçlamayın. Size ve vatanıma hizmet etmek benim için büyük bir onurdur.

Ertuğrul'un nefesi yavaş yavaş kesildi. Kalan son gücüyle dudaklarını araladı.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

-Allah'a emanet olun ve hakkınızı helal edin Orhan Beyim. Benim canım vatanıma helaldir.

Ertuğrul'un kafası yana düştüğünde son nefesini Orhan Gazi'nin kollarında verdi. O, sadece bir asker değil; aynı zamanda vatani uğruna can veren ve fedâkar bir insandı. Gecenin karanlığı şahit oldu, dağlar şahit oldu. Orhan Gazi ise kendisini kurtaran can dostu için o sokakta, dizlerinde Ertuğrul'la dakikalarca ağladı. Kimse görmedi, kimse duymadı. Fakat Orhan Gazi o gece kendine bir söz verdi. Arkadaşının canını alanların yenilgisini görmeden bu dünyadan gitmeyecekti. Mezara kadar bu acı onunla beraber olacaktı. Dostunun şehit düşmüş yüzüne bakarak gökyüzüne döndü. Gözlerini yumarak Rabbine sığındı.

-Allah'ım... Bu kulunu en güzel makamınla mükâfatlandır. Bana da dostumun canına kıyanları yenilgiye uğratmam için güç ve kuvvet ver.

Bunun gibi daha niceleri vatan uğruna canlarını feda etmişlerdi. Ertuğrul da bu mübarek insanlardan biri olmuştu.

Bursa'nın Fetih Günü

Fetih sabahı doğarken, Orhan Gazi'nin yüreğinde iki ayrı duygu çarpışıyordu: derin bir hüznün ve sarsılmaz bir kararlılık. Bir gece önce en güvendiği yiğitlerinden Ertuğrul'u kollarında kaybetmişti. Henüz toprağa verilmişti. Karın üzerine düşen kanın görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu. Son nefesinde söylediği sözler kulaklarında yankılanıyordu:

-Bu yolda can vermek benim için şereftir, beyim...

O gece çadırında yalnız kalmış, kimsenin görmediği bir yerde gözyaşı dökmüştü. Çünkü o yalnızca bir asker değil, bir dost kaybetmişti. Savaş meydanlarında omuz omuza yürüdüğü, sadakatine güvendiği bir yiğidi toprağa vermek kolay değildi.

Fakat sabah olduğunda yüzündeki hüznün ardında büyük bir irade vardı. Ertuğrul'un şehadeti ona bir şeyi hatırlatmıştı: Bu fetih öfkeyle değil, adaletle gerçekleşmeliydi. Eğer bugün Bursa kanla alınırsa, o yiğidin hatırası kirlenirdi.

Gökyüzüne baktı.

-Ya Rab! Beni öfkeye değil, adalete yönelt.

Uludağ'ın zirvesi karanlıktan sıyrılırken, Bursa'nın üzerinde ağır bir sessizlik vardı. Soğuk rüzgâr surların taşlarına çarpıyor, dar sokaklarda uğultu gibi dolaşıyordu. Şehir haftalardır süren kuşatmanın yorgunluğunu taşıyordu. Evlerde lambalar sönük, kapılar kapalıydı. İnsanlar uykuyla korku arasında gidip geliyordu.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

O sabah sıradan bir sabah değildi.

Orhan Gazi atına bindi. Yanında kumandanları ve Köse Mihal vardı. Gözleri doğrudan Pınarbaşı Kapısı'na çevrildi. Günler süren istişareler sonucunda şehrin en uygun teslim noktasının burası olacağı düşünülmüştü. Çünkü burası şehrin hayat damarına yakındı; oradan giren, Bursa'nın kalbine girerdi.

Osmanlı askerleri saf saf dizilmişti. Ne bağırış ne acele vardı. Emir açıktı: Ölçüsüz bir saldırı olmayacak, mümkün olduğunca kan dökülmeyecekti. Disiplin en üst seviyedeydi. Çünkü bu yalnızca bir askerî harekât değil bir devlet anlayışının sınavıydı.

Saatler ilerledikçe surlarda hareketlilik başladı. Nöbetçiler kulelerden aşağı bakıyor, birbirlerine sesleniyordu. Osmanlı saflarındaki sessizlik içeridekileri şaşırtmıştı. Çünkü karşılarındaki öfkeli bir kalabalık değil, bekleyen ve kendinden emin bir ordu vardı.

Bir süre sonra surların burcuna beyaz bir bez asıldı.

Rüzgâr o bezi dalgalandırdı.

O an, zaman durmuş gibiydi.

Pınarbaşı Kapısı'nın ağır ahşap kanatları yavaşça aralanmaya başladı. Demir sürgülerin sesi sabahın sessizliğini yardı. Kapı açılıyordu.

Önce silahsız birkaç asker çıktı. Ardından şehrin ileri gelenleri görüldü. Yüzlerinde yorgunluk vardı ama aynı zamanda bir umut arayışı.

Heyetin başındaki yaşlı adam birkaç adım öne çıktı.

-Orhan Bey, şehrimiz daha fazla acıya dayanamaz. Tekfur hastadır. Halkımız korku içindedir. Eğer canımıza ve malımıza dokunulmayacağına söz verirsiniz, Bursa'yı size barışla teslim edeceğiz.

Orhan Gazi atından indi. Toprağa bastığı an herkes onun gözlerine baktı. Sakin ama güçlü bir sesle:

-Biz buraya yakmak için gelmedik. Eğer kapılar barışla açılıyorsa bu bizim için en büyük zaferdir. Halkın canı, malı ve inancı teminat altındadır. Kimse zorla yerinden edilmeyecek. Zulüm olmayacaktır.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Bu sözler yalnızca bir vaat değil yeni bir düzenin ilanıydı.

Heyettekiler başını eğdi.

-Şehir sizin Beyim...

O an Pınarbaşı Kapısı tamamen açıldı. Osmanlı askerleri içeri girmeye başladı. Fakat ne bir narâ ne bir talan vardı. Kılıçlar kınındaydı. Adımlar ölçülüydü. Bu bir fetih anıydı; ama kandan arınmış bir fetih.

Orhan Gazi kapının eşiğinde durdu. Eğilerek bir avuç toprak aldı.

-Baba, emanetin artık bizimdir.

Şehrin sokaklarına girdiğinde pencereler aralandı. Kadınlar çocuklarını geriye çekiyor, erkekler ise sessizce izliyordu. Beklenen çılgınlık yükselmedi. Hiçbir kapı kırılmadı. Bir çocuk annesinin arkasından korkuyla bakıyordu. Orhan Gazi bunu fark etti. Atından inerek küçük kızın yanına ilerledi ve diz çöktü. Yumuşak bir sesle konuştu.

-Korkmayın. Artık korku dönemi sona erdi.

O an halkın içindeki düğümler çözölmeye başladı. Öğle vakti surlara Osmanlı sancağı çekildi. Rüzgâr sancağı dalgalandırırken Bursa yeni bir döneme giriyordu. Fakat ilk emir açıktı. Orhan Gazi gür bir sesle:

-Yağma yasaktır. Kimsenin malına dokunulmayacak. Eski düzen içinde kalmak isteyenler korunacaktır.

Bu emir askerlere açıkça duyuruldu. Disiplin ihlali edenin cezası ağır olacaktı.

Gün ilerledikçe şehirde şaşkın bir huzur oluştu. İnsanlar temkinliydi ama korku yerini yavaş yavaş güvene bırakıyordu. Çarşıların kapıları bir bir aralandı. Kimsenin ocağı sönmemişti. Güneş batarken Uludağ kıvıll bir renge büründü. O kıvıllık kanın değil, yeni bir başlangıcın rengiydi.

Orhan Gazi yüksek bir noktadan şehre baktı. Surlar, evler, dar sokaklar... Hepsi artık Osmanlı idaresindeydi. Ama o an düşündüğü şey zafer değildi.

Sorumluluktı. Bakışları Bursa'nın semalarında gezerken dudaklarından şu cümle döküldü:

-Bir şehri almak kolaydır, onu adaletle yaşatmak zor...

O gece Bursa'da ne bir yangın yükseldi ne de bir ılık duyuldu. Uzun süren kuşatmanın ardından şehir ilk kez korkuyla değil, umutla doluydu. Pınarbaşı Kapısı'nın açıldığı bu sabah, yalnızca surlar değil aynı zaman da kalpler de aralanmıştı.

Orhan Gazi, Uludağ'ın eteklerinden şehre son kez baktığında zaferin sarhoşluğunu değil, sorumluluğun ağırlığını hissediyordu. Çünkü Orhan Gazi biliyordu ki asıl fetih, kılıçla kazanılan değil; adaletle sürdürülen fetihtir.

Bursa o gün kanla değil, merhametle alındı. Pınarbaşı Kapısı'ndan içeri giren yalnızca bir ordu değildi; bir devlet anlayışı, bir ahlâk ve bir medeniyet iddiasıydı.

Ve tarih o günü şöyle yazdı:

Bursa fethedildi; ama asıl fethedilen, gönüllerdi.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

İNCE ÇİZGİ

*Zarafet, fark edilmeden
hissedilendir.*

NUHBE

İKİ KANAT, TEK HAKİKAT: YEŞİLİN GÖLGESİNDE BİR ÖMÜR MAYALAMAK HANİFE SARI

Zamana Atılan İhlas Düğümü: Yeşil Sementin Manevi İkliminde

Sabahın ilk ışıklarıyla Yeşil'in o dar, Arnavut kaldırımli yollarından tırmanırken, mahallenin üzerine sinmiş o manevi havanın kokusunu ve Yeşil Türbe'nin sessiz ama vakur heybetinin derinliğini ruhumda hissetmenin eşsiz huzuru ... Emir Sultan'dan süzülen manevi iklimin rüzgârı başörtümün kıvrımlarına dolarken, Yeşil İmam Hatip'in kapısından içeri sadece bir okula değil, bir davaya, bir edebe ve kendimi inşa edeceğim bir mektebe çirak olmaya geldiğimi fark ettiğimdeki o büyümlü his ... O kapı, benim için dünyevi gürültülerin sustuğu, ilahi kelamın ve kadim geleneğin başladığı mukaddes bir eşikti adeta...

Akıl ve Kalp: Çift Kanatlı Bir Uçuş

İmam Hatip ruhunu, Şaban Arslan hocamın o hiç unutamadığım benzetmesiyle yaşamak... O bizi hep "çift kanatlı bir kuş" benzetirdi. Bir kanadımız ilim, diğer kanadımız ise irfan olmalıydı ki doğru menzile varabilelim. Şaban hocamın Kelam derslerinde aklın labirentlerinde kaybolan ruhumuza imanın muhkem kalesini birer birer inşa edişi...Onun buğulu sesiyle anlattığı sürgün yıllarının hatıraları dersin satır aralarına döküldüğünde ,kelamın sadece bir söz sanatı değil çilesi çekilmiş bir hakikat davası olduğunu iliklerimize kadar hissetmek...Gülten Aktaş hocamın kimya derslerinde, atomun kalbindeki o muazzam nizamı anlatışındaki muhteşem yankısı ... Laboratuvarındaki her bir deneyde Allah'ın kâinata koyduğu o eşsiz sanatı anlatırken, aklımın ve kalbimin hiçbir zaman birbirine küsmediği o büyük hakikati hissetmenin manevi huzurunu yaşatmasının ruhumda bıraktığı tarif edilmez derin duygular hala canlı ve diri bende.

Bir Ses, Bir Ömür: Mehmet UĞUR Hocam

Okulun ağır demir kapısından çıkıp arkadaşlarla koyu bir sohbe daldığımızda ya da o meşhur Yeşil sementin sokaklarında vakti unuttuğumuzda, arkadan o gür ama içten ses yükseldi bir an: "Gündoğdu! Gündoğdu! Siz okuldan çıkalı kaç saat oldu?"

Bu seda, benim için sadece bir soru değildi tabi ki. Hocamın gözünün her an üzerimizde olduğunun, bizi başboş bırakmadığının nişanesiydi. O günlerde belki biraz çekinerek "Hocam hemen gidiyoruz!" diye toparlanırdık ama aslında o seslenişin içindeki himayeyi ve sahiplenmeyi çok sonraları anladım. Mehmet Hocam için mesai, okul ziliyle bitmemişti. Çok sevdiği talebeleri sokağın güvenliğine ve evinin huzuruna varana dek onun sorumluluğundaydı çünkü...

Vefa'nın Arka Bahçesi: Kimliğimin Mayalandığı Yer

İşte benim asıl sığınağım ruhumun nefes aldığı o mukaddes durak... Okulumun o meşhur arka bahçesi...Burayı kalabalıkların gölgesinde insan kalabilme mücadelemi verdiğim dünyadan azade gizli bir vaha gibi görüyordum adeta.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Orada sadece satır aralarından bilgi toplamıyor, her bir hocamın ruhumdaki o sabırlı emeğini birer nakkaş titizliğiyle karakterime nasıl işlediklerine şahitlik ediyordum. Şemsettin ERGÜL hocamın vakarı, Şaban ARSLAN hocamın derinliği, Gülten AKTAŞ hocamın zarafeti ve Hidayet AKYÜZ hocamın hikmete susamışlığı, ruhumdaki o büyük tablonun en ince desenleriydi benim için. O vakitler bahçeyi kuşatan ama sonradan kesilip giden o iğde ağaçları...Bugün yokluklarıyla ruhumda derin yaralar açsa da o koku hala gönlümün saklı dehlizlerinde en taze haliyle saklı...

Bir Vefa Selamı

Bugün heybemde taşıdığım bu karakterin her zerresinde, o mahir nakkaşların emeklerini müşahede ediyorum. Onların ellerinden öperken, Yeşil İmam Hatip'in o manevi gölgesinde hala aynı çocuk heyecanıyla ama bir davanın şuuruyla anlıyorum ki, vefa benim için sadece bir semt adı değilmiş, o bahçede aldığım ilk terbiyenin, o seccadede döktüğüm ilk gözyaşının adıymış meğer... Rabbim, ufkumuzu ilimle aydınlatan hocalarımızın ömürlerini bereketli, her bir nefeslerini sadaka-i cariye eylesin, bizleri de onların ektiği tohumların hayırlı meyveleri kılsın inşallah.

İZ BIRAKANLAR

Medeniyetimizi İnşa Eden Kadınlar

Dr. Fatma Bayraktar Karahan

Geçmişin izlerini geleceğe taşıyan, medeniyet inşasında görünmez ama derin etkiler bırakan kadınların hikâyeleri... "İz Bırakanlar", tarih sayfalarında adları çokça anılmasa da kültürel, ilmî, ahlâkî ve insani değerlerin mimarlığını üstlenen kadınları görünür kılıyor.

BU KİTAPTA...

Tarihe yön veren, fakat çoğu zaman gölge de bırakılan kadınların hayatları.

Topluma yön veren değerlerin, kadınların eliyle nasıl şekillendiği.

İlham veren örnek hayatlar ve güçlü duruşlar.

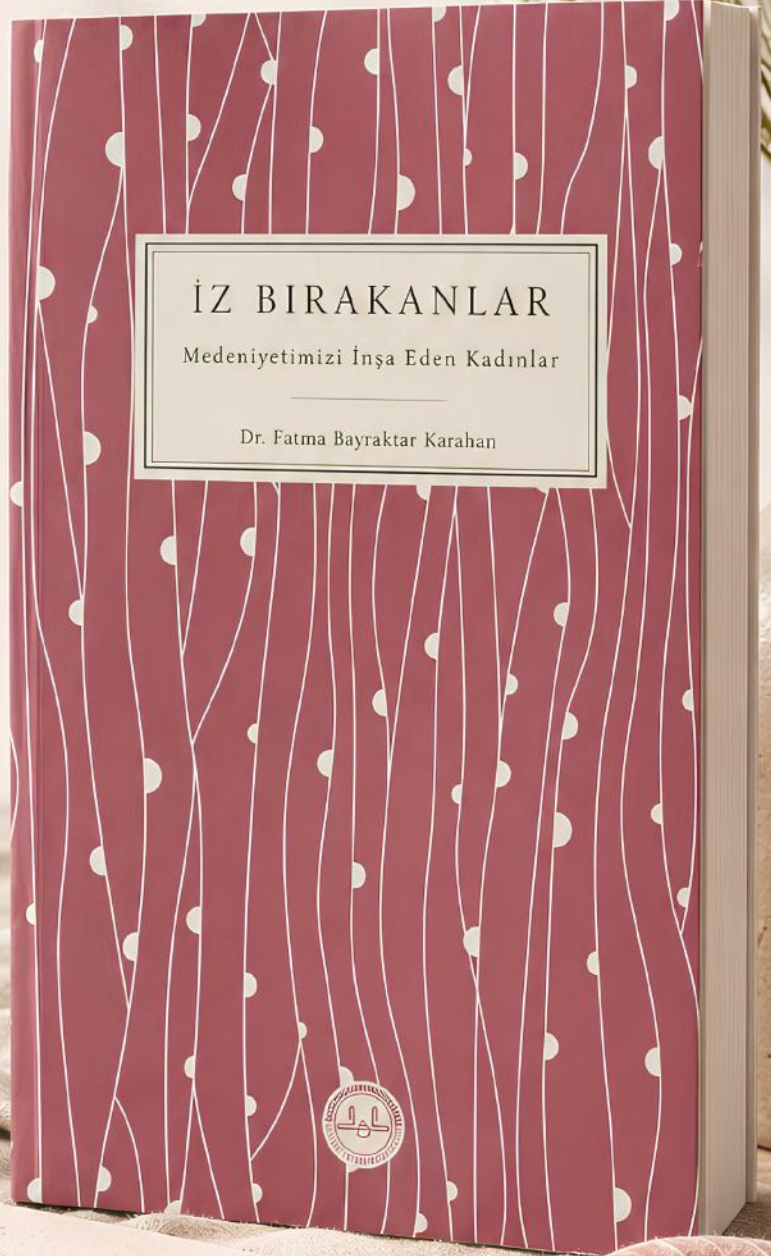

DR. FATMA BAYRAKTAR KARAHAN

Tarih, kültür ve medeniyet alanındaki çalışmalarıyla tanınan yazar, bu eserinde unutulmuş kadın kahramanların izini sürerek yeni nesillere güçlü bir miras bırakıyor.

“

Tarihin sessiz satır aralarında kalan kadınlar, aslında medeniyetin en gür sesidir. ”

TAHLİL

"İz Bırakanlar", sadece biyografik bir derleme değil aynı zamanda bir medeniyet muhasebesi. Yazar, kadınların sadece aile içinde değil, ilimden sanata, eğitimden sosyal hayata kadar pek çok alanda nasıl iz bıraktığını güçlü bir dille ortaya koyuyor. Akıcı anlatımı ve titiz araştırmasıyla okuyucuyu hem bilgilendiriyor hem de derinden etkiliyor.

İZ BIRAKANLAR

Büşra SONAY

“Bir kavimde kadınların terbiyesi, fazileti, hüsn-i ahlakı ne kadar güzel ve metin olursa, umumen efrad o derece güzel ve sağlam bir terbiye ve ilim üzerine büyümüş olur. Kadınlar mader-i insaniyettirler. Bunların terbiye ve tahsili atide bir kavmin saadet halini temin eder. “ Bu ifadeler 1895’de “Hanımlara Mahsus Gazete” nin kurucusu olan, tedavisi bulunmayan bir hastalığın on dört yıl boyunca mücadelesini vermiş şair, öykücü ve öncü bir kadın şahsiyet olan, yazdıkları ile hanımlara ilham veren yazar Fatma Makbule Hanım’a, mahlası ile Makbule Leman Hanım’a ait. Kadınlar cehalete ve atalete düşmesin diyerek çıktığı bu yolda kız çocuklarının okumasına özel bir ihtimam gösteren, konağının selamlık kısmını kız çocuklarına Osmanlıca dilbilgisi ve Farsça dersleri vermek için düzenleyen bir idealin temsilciğini üstlenen bir engin yürek.

Çektiği acılar ve ıstıraplara aldırmandan ömrünü kadın ve ahlak üzerine mücadelesi ile sürdürmüş bu uğurda ter dökmeyi kendine düstur edinmiş bir önder. Kendini henüz 33 yaşında yatağa bağlayan hastalığı neticesinde vefat eden yürekli bir kalem...

Mücadelesi ile yaptıkları hayırlar ve iyilikler ile, geleceğe yön veren adımları ile bizlere rehber olan nadide bazı isimler tarihin yüksek sesli sayfalarında yer alır; bazıları ise sessiz fakat derin izleriyle bir medeniyetin ruhunu taşır. Hepsinin arkasında bir dava, bir amaç ve bir hedef barınmaktadır. Fatma Makbule Hanım bu hanımlardan sadece biri... Fatma Bayraktar Karahan’ın İz Bırakanlar: Medeniyetimizi İnşa Eden Kadınlar adlı eseri, tam da bu sessiz fakat güçlü izlerini aktaran anlamlı bir eserdir.

Eser, yalnızca kadın biyografilerini bir araya getiren kronolojik bir derleme değildir. Aynı zamanda medeniyet tasavvurunun görünmeyen mimarlarını yeniden hatırlatma çabasıdır. Çünkü toplumların inşasında çoğu zaman adı anılmayan fakat düşüncesi, emeği, merhameti ve dirayetiyle çağları etkileyen kadınlar vardır. Eser, okuyucuyu bu hakikatle yüzleştirir.

Fatma Bayraktar Karahan’ın anlatımında dikkat çeken unsur, akademik bilginin kuru bir aktarım hâline dönüşmemesidir. Yazar, tarihî verileri insan hikâyeleriyle buluşturarak okuyucunun metinle duygusal bağ kurmasını sağlar. Şahsiyetin hayatının önemli kesitlerini ve izlerini yansıtan bir ayna olurken eser, yalnızca “bilgi veren” değil aynı zamanda “hissettiren” bir forma bürünmektedir.

Eserde ele alınan kadın şahsiyetler; ilim, eğitim, kültür, ahlak, iyilik, medeniyet ve toplumsal hayata yön veren örnek isimler olarak karşımıza çıkar. Onların hayatları üzerinden şu soru sessizce yükselir: Bir medeniyet yalnızca büyük savaşlar, hükümdarlar ve siyasi hadiselerle mi kurulur; yoksa evleri, mektepleri, ilim yuvaları gibi gönülleri ve nesilleri inşa eden görünmez emeklerle mi ayakta kalır?

Eserin en güçlü taraflarından biri, okuyucuyu geçmişe nostaljik bir bakışla hapsedmemesi aksine geçmişten bugüne uzanan bir köprü vazifesi görerek sorumluluk alma hissini uyandırmasıdır. Bu yönüyle kitap, tarih anlatısının ötesine geçerek bir değerler muhasebesine dönüşür. Ahlaki hatırlatmalar ile günümüzde neleri eksik yaptığımızı görmemizi sağlayan, hatalarımızı irdelemeyi kolaylaştıran bir pusula görevi üstlenir. Okuyucu, sayfalar ilerledikçe yalnızca “Kimler yaşamış?” sorusuna değil, “Biz bu hayatta nasıl iz bırakacağız?” sorusuna da yaklaşır.

Dil bakımından sade ve akıcı bir çizgiye sahip olan eser, anlatımının samimiyeti ile biyografilerin didaktik bir listeye dönüşmesini engeller. Bu özellik, kitabı hem genç okuyucular hem de kültür ve medeniyet okumalarına ilgi duyan yetişkinler için erişilebilir kılar.

İz Bırakanlar, neticede yalnızca geçmişte yaşamış kadınların hikâyesini anlatmaz; medeniyetin görünmeyen sütunlarını görünür hâle getirir. Medeniyeti oluşturan unsurların sadece coğrafi olarak toprak büyütmek mantığından uzaklaştırıp asırlar gezen karakterli ve erdemli duruşunun sahibi insanların varlığının görünür olmasını sağlar. Bu sebeple kitap, bir biyografi çalışmasından çok daha fazlasıdır: Hatırlamanın, vefanın ve ilhamın kitabıdır. Belki de eserin en kıymetli tarafı budur. Okuyucu kitabı kapattığında sadece isimleri değil o isimlerin bıraktığı izleri de yanında taşır. Bu taşıdığı izler ile bir hayatı yaşanır kılmanın ve bu hayattan ayrılırken de yaşanmışlığın, kalıcılığın ve kubbede hoş bir sada bırakmanın arka planda işleyen hikmetli saatini anlama bilincini uyandırır. Bu bilincin uyanması bu isimlere olan farkındalığın artması ile mümkündür. İlham veren bu hayatları hem okumak hem okutmak hem de hayatta tatbik edebilme duasıyla...

NAKIŞ NAKIŞ

Gònül işçiliğiyle dokunmuş...

*Kalpten dile,
dilden sayfalara
işlenen izler*

ÇİZGİLERİN DİLİYLE MEDENİYET: TÜRK ÜÇGENİ

Bir milletin hafızası bazen bir kelimedede, bazen bir nağmede, kimi zaman da sessiz bir motifte saklıdır. Türk kültürünün derinliklerine doğru bir yolculuğa çıktığımızda, karşımıza çıkan en sade ama en anlamlı şekillerden biri de üçgendir. İlk bakışta basit bir geometrik form gibi görünse de, Türk üçgeni; asırların birikimini, inancını ve hayat tasavvurunu içinde taşıyan güçlü bir semboldür.

Üçgen, üç noktanın birleşiminden doğar. Bu birleşim, sadece bir şekil değil bir dengeyi, bir bütünlüğü ifade eder. Türk düşüncesinde sıkça karşılaşılan üçlü yapıların sembolik bir yansıması gibidir: geçmiş ile gelecek arasında köprü kuran bugün ruh, beden ve aklın uyumu; dünya ile ahiret arasındaki ince çizgi... Üçgen, işte bu dengeyi sessizce anlatır.

Anadolu'nun dokuma tezgâhlarında hayat bulan kilimlerde üçgen motifi, sadece estetik bir tercih değildir. O motif, bazen bir annenin evladını koruma duası, bazen bir yuvanın huzur arayışı, bazen de nazardan sakınma niyetidir. Uçları yukarıya bakan bir üçgen, umudu ve yükselişi simgelerken aşağıya yönelen bir üçgen, toprağa, köke ve aslına bağlılığı anlatır. Böylece her bir dokuma, bir hikâyeye, bir duaya dönüşür.

Mimari yapılarda ve çini sanatında ise üçgen, daha büyük bir düzenin parçası hâline gelir. Selçuklu ve Osmanlı ustaları, üçgenleri yalnızca tek başına değil; birbirine ekleyerek sonsuzluk hissi veren desenler oluşturmuşlardır. Bu tekrar eden düzen, evrendeki ahengi ve ilahi nizamı hatırlatır. Her bir çizgi, her bir köşe, sanki görünmeyeni anlatan bir dil gibi konuşur.

Üçgenin bir başka anlam katmanı da güç ve yön duygusudur. Ok ucunu andıran formu, hedefe yönelmeyi, kararlılığı ve mücadeleyi simgeler. Bu yönüyle üçgen, sadece bir süsleme unsuru değil aynı zamanda bir duruşun ifadesidir.

Türk sanatı, çoğu zaman sözü şekle, duyguyu desene yüklemiştir. İnsan figürlerinin yerine geometrik formların tercih edilmesi, aslında daha derin bir anlatımın kapısını aralar. Üçgen de bu anlatımın en sade ama en etkili unsurlarından biridir. Çünkü bazen en güçlü anlamlar, en az çizgiyle anlatılır. Bugün bir kilimin desenine, bir çininin zarif kıvrımlarına ya da bir mimari yapının süslemelerine dikkatle baktığımızda, o üçgenlerin hâlâ konuştuğunu fark ederiz. Onlar, geçmişten bugüne uzanan sessiz bir mirasın taşıyıcılarıdır. Ve belki de bu yüzden Türk üçgeni, sadece üç çizginin birleşimi değil bir medeniyetin denge, anlam ve süreklilik arayışının zarif bir ifadesidir.

RENKLERİN TEVHİD DİLİ ÇİNİ

Osmanlı'nın kubbelerinde, Selçuklunun medreselerinde ve Anadolu'nun kadim şehirlerinde göz kamaştıran bir sanat vardır, çini. Bir duvar süsü olmanın çok ötesinde olan çini; sabrın, estetiğin ve medeniyet tasavvurunun renklerle işlenmiş hâlidir. Özellikle İznik ve Kütahya merkezli gelişen bu sanat, asırlardır Türk-İslam estetiğinin en güçlü temsilcilerinden biri olmuştur.

Çini sanatı; özel olarak hazırlanan toprağın şekillendirilmesi, desenlerle işlenmesi ve yüksek sıcaklıklarda pişirilmesiyle ortaya çıkar. Ancak çiniyi eşsiz yapan yalnızca teknik değildir. Her motifin, her rengin ve her kıvrımın ardında bir anlam gizlidir. Lacivert sonsuzluğu, turkuaz huzuru, kırmızı ise kudreti temsil eder. Özellikle Osmanlı döneminde geliştirilen mercan kırmızısı, çini sanatını dünyada ayrıcalıklı bir noktaya taşımıştır. İnce fırça darbeleriyle işlenen lale, Allah'ın birliğini ve zarafeti temsil ederken servi ağacı sonsuzluğu ve sabrı anlatır. Rumi motifleri ruhun hareketini ve sonsuz döngüyü simgelerken hatayi motifleri tabiatın zarafetini mimariye taşımıştır. Her biri bir düşüncenin ve medeniyet anlayışının sembolüdür. Bu nedenle çiniye bakmak, yalnızca bir desen görmek değil; geçmişin düşünce dünyasına açılan bir pencereye bakmaktır.

Kökleri Orta Asya'ya uzanan bu sanat, Türklerin göçleriyle birlikte Anadolu'ya taşınmış ve burada yeni bir ruh kazanmıştır. Özellikle Büyük Selçuklu Devleti döneminde mimaride yoğun olarak kullanılmaya başlayan çini; medreseleri, camileri ve sarayları süsleyen en önemli sanat dallarından biri hâline gelmiştir. Selçuklu sanatında daha çok turkuaz, lacivert ve mor tonları ön plana çıkarken; geometrik desenler ve kufi yazılar dikkat çekmiştir. Bu dönemde çini, yalnızca bir süsleme aracı değil aynı zamanda manevi atmosferi güçlendiren bir unsur olarak görülmüştür. Kubbelere yükselen desenler, insanın iç dünyasını semaya yönelten sessiz bir davet gibiydi.

Osmanlı dönemine gelindiğinde ise çini sanatı altın çağını yaşamıştır. Özellikle 16. yüzyılda İznik atölyeleri dünya çapında ün kazanmış; burada üretilen çiniler hem teknik hem estetik açıdan zirveye ulaşmıştır. Osmanlı ustaları, Selçukludan devraldıkları mirası geliştirerek daha zarif çiçek motifleri, doğal desenler ve canlı renkler kullanmışlardır. Bu dönemde özellikle lale, karanfil, sümbül ve servi motifleri ön plana çıkmıştır.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Osmanlı'nın estetik anlayışıyla birleşen çini sanatı; Sultanahmet Camii, Topkapı Sarayı ve Yeşil Türbe gibi eserlerde ihtişamlı bir görünüm kazanmıştır. 17. yüzyıldan sonra savaşlar, ekonomik sıkıntılar ve değişen sanat anlayışları sebebiyle İznik atölyeleri eski gücünü kaybetmeye başlamıştır. Ancak çini sanatı tamamen yok olmamış bu kez Kütahya önemli bir merkez hâline gelmiştir. Kütahya çiniciliği, geleneksel motifleri yaşatarak bu sanatı günümüze kadar taşımıştır.

Bugün çini sanatı geçmişin izlerini modern yorumlarla buluşturan yaşayan bir miras olarak varlığını sürdürmektedir. Her motifte bir dua, her renkte bir medeniyet hatırası saklıdır. Çünkü çini, yalnızca toprağın değil sabrın, estetiğin ve ruhun sanatıdır.

RUMİ

Kıvrımlı ve soyut çizgileriyle ruhun yolculuğunu simgeler. Sonsuzluğu, hareketi ve ilahî ahengi temsil eden en köklü Türk-İslam süsleme motiflerinden biridir.

ZENCEREK

Birbirine bağlı halkalar görünümündedir. Düzeni, sürekliliği ve birlik fikrini temsil eder. Medeniyetin kopmayan bağlarını sembolleştirir.

BULUT

Uzak doğudan Türk-İslam sanatına taşınan bu motif; hareketi, gökyüzünü ve sonsuzluğu çağırıştırır. Kompozisyona zarafet ve akış hissi kazandırır.

NAR

Bereketin, çoğalmanın ve hayatın sembolüdür. Çok sayıdaki tanesi nedeniyle birlik içinde zenginliği ve bolluğu ifade eder.

HAYAT AĞACI

Yer ile gök arasında kurulan manevi bağı temsil eder. Kökleri geçmişe, dalları geleceğe uzanan yaşamı, hikmeti ve sürekliliği simgeler.

ÇİN BULUTU

Dalgalı ve akıcı formuyla hareketi ve kozmik düzeni temsil eder. Türk-İslam sanatında dinamizm ve estetik denge oluşturan zarif bir motiftir.

SAZ YOLU

Uzun ve kıvrımlı yapraklardan oluşan Saz Yolu motifi, doğanın hareketini ve estetik ahengi temsil eder. Osmanlı çini sanatında zarafetin ve canlılığın sembolüdür.

SERVİ

Servi motifi; sabrı, vakarı ve sonsuzluğu simgeler. Göğe doğru yükselen formuyla insanın manevi yükselişini ve ebediyet düşüncesini ifade eder.

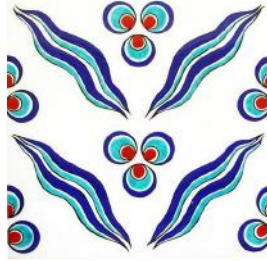
LALE

Lale; güzelliğin, zarafetin ve ilahi aşkın sembolüdür. Harf yapısının "Allah" lafzıyla benzerliği nedeniyle Osmanlı sanatında manevi bir anlam da taşır.

PENÇ

Penç motifi, açılmış çiçek formuyla hayatın tazeliğini ve güzelliğini temsil eder. Sanatta denge, düzen ve estetik bütünlüğün simgesidir.

ÇİNTEMANİ

Çintemani; güç, kudret ve hâkimiyet sembolüdür. Üç benek ve dalgalı çizgilerden oluşan bu motif, Osmanlı sanatında ihtişamı ve dinamizmi ifade eder.

KARANFİL

Karanfil motifi; sevgi, samimiyet ve zarafeti temsil eder. İnce ve sade görünümüyle Osmanlı çinilerinde duygusal inceliğin sembollerinden biridir.

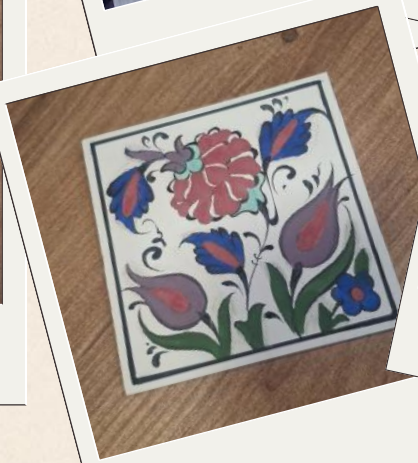

HALIÇ İŞİ

Haliç işi çini deseni; zarafeti, akışı ve tabiatın canlı ritmini temsil eder.

NUHBE

ÖĞRENCİLERİMİZDEN ÇİNİLER

GEÇMİŞİN İZİNDE, BUGÜNE BİR BAKIŞ

ESKİMEYENLERİN
GÜNCESESİ

Bir şehrin hatırası,
taşında, sokağında,
sözünde ve sessizliğinde
yaşar.

Her köşesinde bir hikâye saklayan şehirler vardır.
Zaman değişir, insanlar değişir, fakat hatıralar
eskimez. İşte bu sayfalarda, unutulmaya yüz tutmuş
yaşantılara, eşyalara ve sözlere kulak veriyoruz.

HATIRALAR
GEÇMİŞTEN
BUGÜNE

Zamanın Uzakta Kalan Sesi

Bazı sesler vardır, zamana direnir. Bir kahvehanenin kapısı gıcirtısı gibi, bir sokak satıcısının sesi gibi, eski bir radyodan yükselen türkü gibi...

Geçmiş, sadece hatırladıklarımızdan ibaret değildir; hatırlamak için çaba gösterdiklerimizi de kapsar. Unutulmuş eşyalar, eskimiş kelimeler, kaybolmuş adab-ı muaşeret... Hepsi, bir zamanlar hayatımızın parçasıydı.

Bu bölümde, geçmişin sessiz tanıklarını gün yüzüne çıkarıyor; onların bugüne fısıldadığı hikâyeleri dinliyoruz.

İsli Kahve Kültürü

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Osmanlı döneminde kahvehaneler, yalnızca bir içecek mekânı değil; haberleşme, edebiyat, müzik ve siyaset sohbetlerinin yapıldığı kültürel merkezlerdi.

HATIRA NOTU

Bir zamanlar...

- Sokaklarda gaz lambaları yanardı.
- Mektuplar haftalarca yolculuk ederdi.
- Bayramlar daha bir heyecanlıydı.
- Komşuluk, bir aileden öteydi.

UNUTULAN KELİMELE

- **Teferrüç:** Bir yere dağılma, gezinti.
- **Mahbûb:** Sevilen, gönülden bağlanılan kimse.
- **Hüsnühâl:** İyi geçinme, gönül alma.
- **Sükût:** Suskunluk, sessizlik.

BURSA'NIN TARİHİ FIDAN HANI'NDA YAŞATILAN 135 YILLIK İSLİ KAHVE GELENEĞİ

Bursa'nın tarihi Fidan Hanı'nda yaşatılan 135 yıllık isli kahve geleneği, 12 farklı bitki karışımıyla Közde ve isli fincanlarda pişirilen eşsiz bir lezzettir. Dünyada telvesi dibe batmayan tek kahve olma özelliğini taşıyan bu kültürü deneyimlemek için tarihi hana uğrayabilirsiniz.

Tarihi Fidan Han

İSLİ KAHVE GELENEĞİNİN ÖNE ÇIKAN ÖZELLİKLERİ

TARİHÇE

1890'lı yıllarda Erzurum'dan geçen deve kervanlarının mola yerlerinde ortaya çıkmıştır.

HAZIRLANIŞI

Tamamen doğal 12 farklı bitkinin karışımından elde edilir. Ateş üzerindeki fincanda oluşan is ile demlenir ve telvesi dibe çökmez.

ADRES

Bu kültürü yerinde deneyimlemek için Bursa'nın meşhur tarihi Fidan Hanı'nda bulunan meşhur mekanı ziyaret edebilirsiniz.

İsli fincanlarda közde pişen bu kahve, telvesi dibe batmayan eşsiz yapısıyla dünyada tek olma özelliği taşır.

12 FARKLI BİTKİNİN HARMANI

Menengiç

Dut

Kara Çay

Ihlamur

Zencefil

Zerdeçal

Papatya

Kakule

Karanfil

Tarçın

Sakız

Gül

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Telvesi dibe batmayan yapısı sayesinde içimlerden telve ağza gelmez. Bu, isli kahveyi dünyanın tek ve eşsiz kahvesi yapar.

Bu gelenek hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak isterseniz tarihi Fidan Hanı'nda bu geleneği sürdüren mekanı ziyaret edebilirsiniz.

İZ BIRAKANLAR

Yol biter, iz kalır.

İnsan gider, eser kalır.

GAZZE KAN AĞLIYOR

Esra YILMAZ / 9-C

Neden olur bu savaş?
Çocukların neden kalmaz aşısı?
Anneler niye ağlar?
Hiç düşündün mü savaşı?
Çocuklar ağlarsa, anneler "yavrum" diye ağlarsa,
nerede kalır o mutluluk, masumluk?
Ne günahı var o çocukların?
Güldüler, oynadılar diye mi
Bu zulüm?
Yoksa zalimlerin suçu mu?
Yoksa varoluşunda hep kötülük mü var insanın?
Ben çocukların gülmesini istiyorum, bombalanmasın .
Bu korku yaşanmasın istiyorum.
Ama neden bu kadar kötü insan?
O da çocuk olmadı mı?
O da bir ananın evladı değil miydi?
O çocuktan onu ayıran neydi?
Gereken öldürmesi miydi? Gereken kimsenin umursamaması mıydı?
O katliam olurken sadece oturup izlemek mi gerekliydi?
Zalime "dur" neden denmedi?
Gazze kan ağlarken insanlık neredeydi?

BREAKING NEWS

FREEDOM

CONFLICT THE MIDDLE EAST

ZİRVEDE PAPATYALAR VAR

Esra YILMAZ /9-C

Etrafındaki çiçeklere koş,
Etrafında çiçek yok mu?
O zaman kendin yeşert.

Yoruldu mu?
Dinlen, devam et.
Seni yoran şeylere üzülme.
Önündeki basamaklara bak.
Unutma, seni bekleyen bir zirve var.
Zirvede papatyalar var,
Seni mutlu eden umutların var.

Ama sen yarıda bırakırsan,
Ne o papatyaları bulursun,
Ne o mutluluğu.
Sen ancak o yolda kaybolursun.

O papatyalara ulaşırken
Bazen yorulacaksın,
Bazen düşeceksin.
Ama o çukurdan çıkmak senin elinde,
Pes etmeyip devam etmek senin elinde.

Hayat bazen sana karşı savaş açacak.
Sen ya o savaşı kazanacaksın,
Ya yara alacaksın
Ya da kaybolacaksın.

Bir yanında dünya,
Bir yanında zorluklar.
Bunların arasındaki köprü sensin!
O köprüyü koparırsan boşluğa düşer,
kaybolup gidersin.

GALİBİYETE DİZ ÇÖKTÜRENLER**Şeyma YILDIZ / 11-C**

Sarıldım kalemimin kanbur sırtına
 Güneş heyecanla doğacak yarına
 Alın çizgilerine dolan nurla
 Gençler yürüyor çağın sabahına

Ninniler fısıldıyor karanlığa
 Buz, seslerinin dalgasında çözülür
 Ayet ayet yürüyorlar Hakk'a
 Adımları gölgelerle konuşur

Secdenin nurundan süzülmüş sözleri
 Meltem olur, eser damarlara
 Yeşerdikçe ilimle dolan gözleri
 Rahmet iner kurak sevdalara

Gül dikerler karanlık kapılara
 Elleri dua kokar seherde
 Meydan okur tüm siyahlara
 Hakikat durur pencerelerinde

Cehalet mühürlüyor dudaklarını
 Omuzlarına çökerken gece
 Kanlı suskunluk dökülür
 Alınların secdesine

Kanat yeşeriyor sırtlarında
 Göğes açılır ağır ağır
 Göz bebeklerinde kalan karanlıktan
 Nur sızar adını anmadan

Sorular oyuyor geceyi
 Galibiyete diz çöktüren kim?
 Şimdi diziler anlatır secdeyi
 Susar kainat , dağılır nefsim

AFFA GİDEN ÖZLEM

Şeyma YILDIZ / 11-C

Bakışlara nakış dokuyup
Gönlümden okunuyor aşkın
Sevgili , geceye asılı lalelerden kokluyorum seni
Aşkınla açan taze baharın ayazında
Kuru tövbeler üstünde yalınayak yürüyorum

Tüm beyazlara çarpıp dağılıyor günahlarım
Soğuk küller savrulur yorgun yüzüme
Issız bir çölde siyahsız bir gece
Sensizlik dökülüyor içime hece hece

Çehrenin hükmettiği bir âlemden
Baharlar taşısam kapına
Kurumuş bir demet mecnun kalır kollarımda
Bir avuç hasret bir nehir gözyaşıyla
Yalnız gelsem beyazsız bir zambakla

Sinemi yarıp geçiyor özlem dağları
Yağmur olup yağıyorsun günahlarıma
Rüzgâr adını her fısıldadığında geceye
Affa bir adım daha yaklaşıyorum

Ey Habib aşk dikenlerinden geçip
Rahmet bahçelerinde sarıyorum yaramı
Hasretin kor olup düştüğü yerden
Umutla ıslanıp filiz veriyorum yeniden.

İKİNCİ DÖNÜŞ

Yaren Belda BOZKURT / 11-B

Yalnızlıktan korkan fani bedenimle;
Ben acı yalnızlığı yaşadım kendi benliğimle.
Benliğimle yalnız kaldığım her gecemde,
Gözlediğim yarınlar sandım ki hep benimle.

Bir gün o korktuğum yalnızlığı çağırdım;
Oturdum onu biraz karşıma aldım.
Yıllardır kaçtığım yalnızlığa derdimi anlattım.
Aradığım hemdem oydu, canıma kattım.

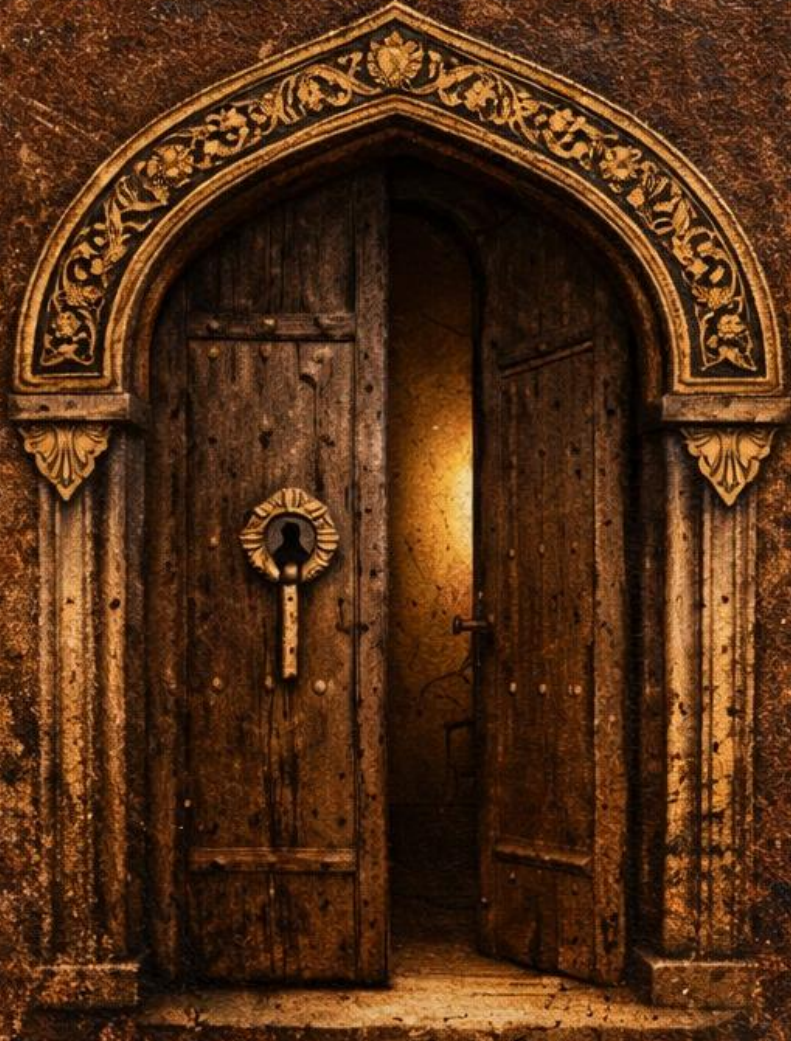
İlk defa müsterih uyudum o gece.
İlk defa böyle korkusuz.
Annemin karnına döndüm sanki;
İşte öyle rahat, öyle kuşkusuz.

Pürmelâl'im sona erdi açtı bahçemin gülü.
Yalnızlıkla olan muaşeretime yetmez oldu hiçbir övgü.
Münferit halim yük olmadı ilk defa kalbime.
Rahatladım, döndüm kendime bu ikinci dönüştü.

Mahlukata inceliğinden veren ruhefza şeye değdi kalbim.
Rahatladım, döndüm kendime, mühezzer oldum.
Bu son dönüştü.

Gittiğimiz Yer Kadar

Nezihe Zeynep DEMİR / 9-C

GİRİŞ

07.09.2013

Bir keresinde babam bana “Ne kadar çabalarsan çabala, olduğun kişi ve konumundan kaçamazsın” demişti. Sonrasında şöyle devam etmişti. “Bu yüzden asla insanların seni şekillendirmesine izin verme. Çabala, ve çabalarken seni anlayan insanların yanında olmasına izin ver ve sadece kendin ol.” Bunları babamdan işitirken 10 yaşlarında olmalıydım. O zamanlar bunun ne demek olduğunu anlayamamıştım. Hangi kız babasından böyle cümleler işitirdi, değil mi? Fakat babamın bunları bana boşuna söylemediğini biliyordum. Belki de o gün anladığım tek şey buydu. Fakat şu an, babamın ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Hem de anladığım gün onun bu dünyadan göçtüğü gündü.

Annem feryat figan ağlarken, iki küçük kardeşim ve abim mezarın başında anneme destek olmaya çalışırken, ben kımıldayamamıştım. Çok küçüktüm, daha ortaokulu bile bitirememiştim. Garip olan da şuydu; asla ağlayamadım, babam defnedilirken ve sonrasında annemin bayılıp hastaneye götürülmesinde bile tek bir gözyaşı dahi dökmedim.

İçimdeki yangını dışarıdaki kimseler görmezken, ben içten içe kendimi bitiriyordum. Ondan sonraki geceler ise hiç ağlamadığım kadar ağladım. Babamın yokluğuna ağladım, yetim kaldığıma ağladım. En önemlisi, son kez babama sarılamayışıma ağladım. Öleceğini bilemezdim ama keşke son bir kez daha sarılsaydım. Son bir kez daha ona, onu sevdiğimi söyleyebilseydim.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

O gün, benim hayatımın dönüm noktası olmuştu. Evimiz çok küçüktü ve köyde yaşadığımızdan dolayı tek tük okullar vardı. Birkaç market ve bir manav dışında bir şey yoktu burada. Annem, babamın vefatından sonra köyde kalmak ona anılarını hatırlattığı için apar topar eşyalarımızı toplamamızı söylemişti. Kime gideceğimizi sorduğumda ise “İstanbul’daki teyzene” yanıtını almıştım. Köyümüzden ayrılmak bizi çok üzse de, kimse annemin kararına karşı çıkmamıştı. Eşyalarımızı toplarken abim Rüzgar, kızaran gözleriyle bana dönmüştü. Benim gibi her gece ağladığını anlamıştım. Birkaç defa da yanıma gelip üstümü örttüğünü hissetmiştim. Onun da canı en az benimki kadar acıyordu, biliyordum. “Buradan gideceğimiz için üzölmüyor musun, Arya?” demişti titrek bir sesle. İç çekerek kıyafetlerimi eskimiş valizime koymaya devam etmişim. “Bu annemizi mutlu edecekse, dünyanın öbür ucuna bile giderim abi.” diyerek valizimi kapatmışım. Bu konuda hiç olmadığım kadar dürüsttüm.

“Fakat bu demek değil ki burayı özlemeyeceğim. Tabi ki arkamda bıraktığım insanlar olması beni üzüyor ama başka bir yol yok.” Abim başını sallayarak bakışlarını benden kaçırmıştı. Daha fazla oyalanmadan eşyalarımızı alarak kapının önüne geldik. Annem bizim için otogara bir araba tutmuştu. Sabahın erken saatleriydi ve kimseyle vedalaşmadan gitmek, yine annemin fikriydi. Dayanamayacağını söylemiş, bu yüzden de kimsenin gelmesini istememişti. Dün yıllarımı paylaştığım dostlarıma, komşularımıza ve köy halkına veda etmek benim için çok zor olmuştu. O kadar uzun bir zaman geçirmiştim ki onlarla. Buradan ayrılacağımı bilmek bana çok ağır geliyordu. Bu kabullenememek değildi, alışamamaktı. Fakat alışmak zorundaydım, alışmak zorundaydık.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Valizlerimizi arabaya koyup yerleştik. Yol akıp giderken camdan, her gün kenarında oynadığımız dereye, piknik yaptığımız yemyeşil ovaya ve köyümüze baktım. Son kez bu güzel manzaraya bakmak hiç olmadığı kadar canımı acıtıyordu. Gözümden düşen bir damla yaşı, kimse görmeden hızlıca sildim. İnsan doğup büyüdüğü yerden bu şekilde ayrılmamalıydı. Hem, babam yoktu. Ben babamla bu köyden gitmeyi hayal etmiştim. Boğazımdaki yumru gittikçe büyüdü. Ağlamamak için kendimi zor tutarak ayaklarımı kendime çektim. Başımı dizlerime yasladım ve yorgunlukla gözlerimi yumdum. Abim bana destek olurcasına sırtımı okşadı. Başımı hafifçe iki yana salladım. Bu yolun sonu bir yere varacaktı fakat benim sonum ne olurdu, bilemiyordum. Yavaş yavaş uykunun kollarına çekildim. Uyumamak için direndim ama yaşadığım günlerin verdiği yorgunluk, uykuya yenilmeme neden oldu. Gerisi sadece sonu belirsiz bir karanlık ve sessizlikti.

Tek umudum gittiğimiz yerde mutlu olmamız ve babamın bize kırılmamasıydı. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama babamın bize kırığın olduğunu hissediyordum. “Umarım” dedim. “Umarım yle değildir.”

şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

1. Bölüm

İnsanın bu hayatta sınıandığı en büyük imtihan sevdiklerini kaybetmesiydi. Belki başka kişiler bu düşüncemi garip bulabilir. Ancak şunu unutmamalılar ki şan, şöhret ve mal geri gelebilir. Fakat insanın sevdiği, değer verdiği insanlar bir daha geri gelmez. Bu acı da olsa, can yakıcı da olsa gerçektir. Küçücük yaşında bunları fark etmem de çok acıydı ya da olgunlaştığımın bir göstergesi miydi? Ben bunun ne demek olduğunu bilmiyordum. Fakat şunu biliyordum ki her şeyin farkında olmak canımı hiç olmadığı kadar yakıyordu. Emin olduğum tek şey buydu.

Siyah uzun saçlarımı sıkıca ören annemin solgun yüzüne baktım. Saatler süren yolculuğumuz sona ermiş, İstanbul'a gelmiştik. Yol benim için azaptan farksız geçmişti. Bazen kendimi hiç olmadığım kadar güçlü, bazen de bir serçe kadar zayıf hissetmişim. Düşünceler yol boyunca beynimi kemirip durmuştu. Delirecek gibiydim. Annem elindeki valizi yere koyarak derin bir nefes aldı. Büyük binaların olduğu bir yerdeydik ve çok fazla insan vardı. Arabalar, otobüsler, bisikletler... Bunlar bile başımı ağrıtırken insanlar burada nasıl yaşıyordu?

Annem karşıya geçeceğimizi söylediğinde iki küçük kardeşimin elini tutarak annemi ve abimi takip ettik. Annem elindeki tuşlu telefonu kulağına götürdü. Karşıdaki kişiye bir şeyler söyledi ama duyamadım. Birkaç dakika sonra yanımızda simsiyah bir araba durdu ve içinden iyi giyimli bir adam çıktı. Gülümseyerek anneme doğru yürüdü. Anlam veremeyerek yerimde durup adama bakmaya devam ettim. Annem ve abimin elindeki valizleri alarak bagaja koydu. Ardından kardeşlerimin yanına gelerek saçlarını okşadı. Gözlerindeki gözlük bakışlarını gizlese de, genç olduğu belliydi. Kimdi ki bu?

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Annemin yanımıza geldiğini gördüm. Gözlerindeki koyu halkalara inat, gülümseyerek elini gencin omzuna koydu. Tanıyor gibiydi.

-Dayınıza merhaba deyin canlarım. Onu hiç görmediğiniz için tanımadınız tabi. ,

Annemin sesinden uzun zaman sonra o tatlı heyecanı hissettim.

-Merhaba, İstanbul'a hoş geldiniz çocuklar. Adım Kadir. Ben de yıllar önce görmüştüm sizleri. Hatırlamamanız çok doğal.

Dayım olduğunu öğrendiğim genç, 20-25 yaş aralığında olmalıydı. Bakışları bana döndüğünde şefkatle gülümsedi.

-Hatta sen Arya, seni gördüğümde daha 2 yaşında bile değildin. Ne çabuk büyümüşsün.

Ben de gülümsedim ona. Kanım ısınmıştı. Yüzündeki manidar ifadeyle anneme baktı.

-Zamanın ne çabuk geçtiğini insan hiç anlamıyor.

Anneme dönerek gülümsedi.

-Değil mi Leyla?

Annem başını sallayarak onu onayladı. Dayım ayağa kalkarak yanına gitti ve ona sarılarak kulağına bir şeyler söyledi. Ardından hep birlikte o lüks arabaya binerek yola koyulduk. Caddelerden, yüksek binalardan ve bahçelerden geçtik. Şehir dedikleri yer çok, çok büyüktü. Yüzümü buruşturdum. İnsan burada huzuru nasıl bulur, nasıl rahat yaşayabilirdi ki? Ne kadar süre geçtiğini anlamamıştım. Araba durduğunda heyecanla indim ve etrafıma bakındım. Üç katlı, bahçeli ve etrafında o çeşit evlerin bulunduğu bir yere gelmiştik. Dayım valizlerimizi alarak abimle önden yürüdüler. Annem de iki kardeşimin elini tutarken ben de tek başıma onları takip ettim. Geniş bir kapıdan geçerek bahçeye girdik. Burası, fazla büyüktü. O kadar büyüktü ki saklambaç oynarsak kaybolacağımı düşündüm.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Dayım evin kapısını açarak içeri girdi. Peşinden ilerledik. Dayım anneannemin ve dedemin evde olmadığını, birkaç saate geleceğini söyledi bize. Onları en son üç sene önce görmüştüm. Köye gelmişlerdi fakat birkaç gün kalmak için. Yine geniş bir salona girdik. İki küçük kardeşim kimseyi umursamadan oyun oynamaya başladıklarında güldüm. Ortam ne olursa olsun oyundan asla vazgeçmiyorlardı.

Yorgun argın yumuşak koltuğa uzandım. Annem de mutfığa gideceğini söyleyerek odadan çıktı. Beyaz tavanla bakışırken uykuya daha fazla dayanamayan gözlerim istemsizce kapandı. Bundan sonrasında hayatım nasıl olurdu, hiçbir fikrim yoktu.

...

Annemin yumuşak sesini duymamla gözlerimi zorlukla araladım. Başımda durmuş, saçlarımı okşayarak beni izliyordu. Öksürerek doğruldum ve düşünceli yüzüne baktım. Hava hala aydınlıktı, çok uyumadığımı anlamam uzun sürmedi. İçim geçmiş diyebilirdik.

-Anne bir sorun mu var? Bana neden öyle bakıyorsun

Başındaki eşarbı düzelterek yere oturdu. Beni de yanına çektiğinde başımı göğsüne gömdüm. İşte burası, hiç olmadığım kadar güvende hissettiriyordu. Hiçbir yerde hissedilemeyecek o güven...

-Sorun yok Arya'm. Sadece sana bir şey söylemem gerekiyordu. Bundan sonraki zaman için çok önemli.

Başımı kaldırarak onu onayladım. Yanıt vermeyerek devam etmesini bekledim.

-Seni ve abini burada yeni bir okula yazdıracağım. Birlikte gidip geleceksiniz fakat ayrı binalardasınız. Çünkü sen ortaokula geçtin. Abin ise lisede.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

-Bu yüzden senden istediğim buraya, bu şehre ve ortamına alışman ve derslerine sıkıca sarılman. Kendini üzmeni ve kahretmeni istemiyorum. Artık bizim hayatımızda da yeni bir sayfa açıldı. Tamam mı güzelim?

Annemin yeşil gözlerine baktım. Benim de gözlerim yeşildi. Anneme bu yüzden çok benzetiliyordum. Tabi kişilik olarak da çok benziyorduk. Kocaman gülümsedim ve kollarımı açarak annemin boynuna sıkıca sarıldım. Kokusunu solumak beni rahatlatırken o da kollarını belime doladı. Başımı omzuna yaslayarak gülümsedim.

-Merak etme anneciğim. İlk önce kendimi, sonra da seni hiç üzmeyeceğim. Göreceksin, derslerimde de başarılı olacağım. Valla bak, söz veriyorum sana.

Hızlı hızlı konuşmam annemi güldürdü. Beni kendinden uzaklaştırarak burnumun ucuna parmağıyla hafifçe vurdu.

-Beni inandırmak için yemin etmene gerek yok Arya. Ben zaten sana güveniyorum kızım. Bu güvenimi boşa çıkarmayacağını bilecek kadar hem de.

Başımı salladım yavaşça. Annem sık sık bana güvendiğini söylerdi. Bu beni hem mutlu ediyor, hem de garip hissettiriyordu. Nedenini bilmiyordum. Bir anda dayımın sesini duymamızla bakışlarımız ona döndü. Kapının eşiğine yaslanmış, yüzündeki tebessümle bizi izliyordu.

-Ben de sizi çağıracaktım. Leyla, annem ve babam birazdan burada olurlar. Sevgi yemeğe yetişemeyecek fakat çok geç kalmaz. Hadi, yemek sipariş ettim, yavaştan sofrayı kurmaya başlayım he? Sevgi denen kadın teyzem olmalıydı. Onu da hiç hatırlamıyordum. Şu an fark etmiştim. Biz akrabalarımızdan hep uzakta yaşamıştık. Yıllarca o köyden çıkmamış, başka yere gitmemiştik.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

O sırada annem yavaşça kalkarak terliklerini ayağına giydi. Sonrasında hep birlikte mutfağa gittik. Anneme sofrayı kurmasında yardım ederken buradaki mutfağın bu kadar yeni olması garibime gitmiyor değildi. Yeni fayanslar, şekilli tabaklar, bardaklar... ‘Alışık değilsin’ dedi iç sesim. Şöyle devam etti. ‘Sadece alışık değilsin, o kadar. Kendini rahat bırak Arya’.

Derin bir nefes alarak geri verdim. Bu gerçekten işe yarıyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra anneannem ve dedem geldi. Annemle duygusal sarılmaları beni az kalsın ağlatacaktı fakat kendimi tuttum. İnsanların içinde ağlamaktan oldum olası nefret etmişimdir. Tam o anda babam aklıma geldi. Ama geldiği gibi de geri gönderdim. Aklıma gelmemeliydi. Babam aklıma gelmemeliydi. Çünkü o zaman, dünyanın en güçsüz insanı oluyordum. Göz pınarlarım sızlıyor, boğazım düğümleniyordu. O zaman kendimi bile unutuyordum. Her şey boş geliyordu. Her şey değersiz geliyordu.

Babamın bıraktığı o boşluk mezara kadar benim canımı yakacaktı. Ardından bizimle de sarılma faslı yaşandı. Anneannemden çok dedem gelmemize sevinmiş gibiydi. Öyle hissetmiştim. Özellikle de beni bir türlü bırakmamış, sarılıp ağlamaktan adamcağızın gözleri kızarmıştı. Sonra teyzem geldi. Aynı şekilde annemle de sarıldılar, bizimle de. Anneme hiç benzemiyordu. Enerjik ve konuşkan bir kadındı. Saçları upuzundu. Annemin aksine her yerde gülmeyi ve güldürmeyi bilen birini andırıyordu. Sanırım dayımın kadın versiyonuydu.

Çok geçmeden sofraya oturup yemeklerimizi yedik. Genelde havadan sudan konuşuldu. Annem de yolu anlattı. Bizi üzmemek için mi bilmiyorum, babamın konusu hiç açılmadı. Bunu düşündükçe iştahım kaçtı. Elimdeki çatalı hissiz bir şekilde masaya bıraktım.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Gözlerim sofraya dalıp gitmişken yanımda oturan Rüzgar'ın omzuma dokunduğunu hissettim. Yavaşça ona döndüm. Dikkatli bir şekilde beni izliyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

-Arya hasta mısın güzelim? Yoldan beridir durgunsun, halsizsin. Söyler misin bana neyin var?

Önüme dönerek başımı hafifçe aşağı eğdim.

-Göğsümde tarifi olmayan bir boşluk var abi. Gittikçe büyüyor, gittikçe beni dibe çekiyor. Söylesen bu hastalıktan da fazlası değil mi?

Soluk sesimi duyan abimin cılız bir nefes verdiğini duydum. Bakışlarım ona döndüğünde neden bahsettiğimi anladığı için onun da yüzündeki renk gitmişti. Elindeki peçeteyi gereksiz bir şeyi tutuyormuş gibi hızlıca masaya koydu. Herkes yemeğine ve konuşmalara o kadar dalmıştı ki bizi duymuyorlardı.

-Aslında bu bir hastalık değil Arya. Biliyorum senin için çok ağır, biliyorum çok zor fakat bu bir imtihan. Allah'ın bu fani dünyada bize yazdığı bir sınav. Bunu bize yaşattı çünkü altından kalkacağımızı biliyor. Sabredeceğimizi biliyor. Bilirse verir mi sence? Yarattığı kullarını tanımasa, böyle bir şeyle sınar mı? Yüzüne alık alık baktığımı görünce güldü. Allah bizim acı çekmemizi neden istiyordu ki?

-Madem bu bize verilen bir imtihan. Bunu nasıl geçeceğiz, nasıl yapacağız abi? Benim canım çok acıyor, gördüğüm ve yaşadığım her şey çok değersiz geliyor. Allah neden böyle hissetmemizi istiyor ki?

Abim gülümsedi ama bu daha çok, acı bir gülümsemeydi.

-Bak canım kardeşim; Allah bizi, içimizdeki cevheri ortaya çıkarmak için bir sarrafın altını ateşe atması gibi sınar. Acı, ruhumuzun genişlemesi için açılan bir yerdir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Şunu unutma, insan bu dünyada evinde değildir. Seferdedir ve bir yolcu ancak gittiği yer kadar değil, o yolda çektiği çile kadar ilerleme kaydeder.

Abimin sözleri ilmek ilmek içime işledi. Anlamak için uğraşmadım, sadece dinledim.

-İşte tam da bu yüzden Allah bize ne imtihan yaşatırsa yaşatsın ona isyan etmemeli, sabretmeli ve her şeyin gelip geçici olduğunu unutmamalıyız. Çünkü Allah kimseye taşıyamayacağı bir yük vermez. Ben, sen veya bir başka biri. Herkesi bu dünyaya Allah gönderdi ve ne zaman geri alıp almayacağını bilemeyiz. Bize sadece iyi insan olmak ve tevekkül etmek düşer. Belki şu an bu dediklerimi anlamıyorsun fakat biraz daha büyüdüğünde ne demek istediğimi çözeceksin. Sadece Allah'a yönelmen ve yoluna engeller çıksa dahi isyan etmeyip çabalaman gerekiyor. Ayrıca kendini de üzme, dünyaya küsme ve mutlu olmayı isteyerek çabala. Tamam mı Arya'm?

Abimin boynuna sıkıca sarılıp ağlamak istedim ama annem buradayken yapamadım. Ne için üzüldüğümü anlarsa, o daha çok üzülmüdü. Bu yüzden sadece başımı sallayarak onayladım onu.

Dediklerini düşünürken annem ve teyzeme sofrayı toplamalarında yardım ettim. Annem teyzemle olan sohbetinden olsa gerek, durgunluğumu hala farketmemişti. Fakat az önceki kadar üzgün değildim. Abimin söyledikleri beynimde balyoz etkisi yaratmış, beni düşünmeye itmişti. O gece ve diğer gecelerde yatağında düşünmekten gözlerime uyku girmedi. Geçmişini düşündüm, şu anı düşündüm. Ve ne olacağını asla bilemediğim geleceğimi düşündüm. Yapabilir miydim? Bunu başarabilir miydim? Beynimde dönen sorular hep bunlardı. Ama anladığım tek bir şey vardı.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Allah bana bu imtihanı layık gördüyse mutlaka bir bildiği vardı ve ben Allah'ıma hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum.

Belki de hayatımın geri kalanında beni çıkış kapısına götürecek anahtarın kilidi buydu.

- BÖLÜM SONU-

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Devamı Gelecek Sayıda!

Arya'nın İstanbul'daki
yeni hayatı

daha yeni başlıyor...

Onu bu şehirde
neler bekliyor?

Yeni dostluklar, zorluklar
ve sürprizlerle dolu
bir hikaye

seni bekliyor.

Heyecan dolu bu hikayenin
devamı

diğer sayımızda!

TAKİPTE KALIN,
KAÇIRMAYIN!

SAHİBİNİ ARAYAN GÖZLER

Bazen bir yuva, bir kapı değil;
bir kalptir. ♥

Soğuk bir kış gecesinde
her şeyini kaybeden minik
bir kedinin umut dolu yolculuğu,
onu sıcacık bir kalbe
götürdü...

BURSA

Benim
Küçük
Yuvam

Her canlı
biraz
merhamet
ister...

FIRIN

SICAK
EKMEK
SICAK
GÖNÜLLER

SAHİBİNİ ARAYAN GÖZLER

Dıma AWDEH / 9-A

- Aman Allahım! Bu vazoyu da kim kırdı Meryem?
- Bunu..bunu şey.... diyerek mırıldandı küçük kız.
- Ben, bunu ben kırdım.
- Hadi oradan! Senin yalan söylediğini bilemeyecek kadar aptal mıyım? İşte vazomu Allah'ın belası o kedi kırdı! Geçen hafta da bitkilerimle oynaya oynaya mahvetti!

-Hayır Meryem, Ben bu hayvana fazla tahammül edemem. Kesinlikle edemem.

Böylece beni kapkaranlık bir gecede, uzaklarda bir sokağın ıssız köşesinde babamın yaptığı o küçük evimle birlikte bırakıp gidecekleri.

-Alışır alışır, cin gibi zaten.

Küçük kız ise sessizce ağlaya ağlaya:

-Ama ben onu seviyorum. Miroyu çok seviyorum.

-Yapacak bir şey yok artık. Ben onu, o yağmurlu akşamda getirdiğinden beri uyarıyorum bizde kalamayacak diye. Paramparça ettiği o pahalı vazoyu da hiç sevmediğimi mi sanıyorsunuz!

Sonra palyaçoğu andıran makyaj yüzlü anne, küçük Meryem'in elini tutup zorla uzaklara sürüklemeye başladı. Meryem'in arkasına doğru bakıp kıpkırmızı gözleriyle bana attığı hüznü bakışlarını hiç unutmam, ama neden? Nereye gidiyordu? Miyavladım, birkaç kez miyavladım ama geri dönmediler. Tam tersi uzaklara gidiyor, karanlığın içinde gözden kayboluyorlardı. Ben de dışarı çıkmaktan korkuyordum, hava çok soğuktu. Evimin içine koydukları battaniyenin üstüne yatıp uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda heyecanla evin dışına çıkarken onları görebileceğimizi umuyordum, ama kimsecikler yoktu. Dönmediler. Meryem de gelmemişti. Evet, sanırım benim onları aramam gerekiyordu.

O sabahtan itibaren de yolculuğum başladı. Yürüdüm, çok yürüdüm, hep bilmediğim sokakların arasında yürüyor, evimi arıyordum ama bulamıyordum bir türlü. Kedi arkadaşlarıma da hep soruyordum.

-Meryem'i tanıyan var mı? Küçük, şirin ve çok iyi kalpli bir kız. Tanımıyor musun?

-Pardon kardeşim, Meryem'i tanır mısın? Evimin yolunu kaybettim.,

-Demek ki seni de attılar ha? Sokak atılmış kedi dolu zaten, Ben hep söylerim bu insanlara güvenilmez diye. Bana bak kardeş, benim sana tavsiyem, aramayı bırak. Hayatta bulamazsın. Bulursan da seni içeri alacaklarını mı sanıyorsun attıktan sonra? Sokak hayatına alış. Nasıl yemek bulacağını da öğren, bayılacak gibisin çünkü.

Yine yürüdüm, aradım, ama bulamadım. Hava soğuktu, yemek de yoktu. Diğer kediler bulduğum yemeği kapıyordu ve bu nedenle çok yiyemiyordum.

Soğuk gecelerde hep dükkanların önünde uyumuştum. En azından evimi hatırlatıyorlardı. Yoldan geçenler de bana ya acıyor ya da sevip geçiyordu. Umursamayanlar da vardı.

-Anne bak! Çok tatlı değil mi?

-Sevme kızım, alışmasın sana, yazık günah. Astımın var senin alamayız.

Dükkanlarından kovanlar da vardı.

-Çık buradan! Kasabız diye seninle mi uğraşacağız!

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Kışın dondurucu gecelerinden birinde, her zamanki gibi sokakta yürüyordum, ancak çok yorulmuştum. Üç gündür yemek yememiştım, ayaklarımı zar zor kaldırıyordum. Sonunda kararımı verip mahallenin kapalı dükkanları arasında ışıkları yanan küçük bir fırının önünde durdum. Tam o anda fırından, eli ekmek dolu tombul, kocaman bir adam çıkarken ayağıyla tekmeleyerek;

-Ne duruyorsun böyle oğlum fırının önünde yine!

Durup miyavladım. Bir kez, iki kez, daha üç olmadan fırının kapısı açılıp karşıma gencecik bir kız çıktı.

-Ah! Sen de kimsin böyle?

-Ne oluyor burada?

Bana doğru eğilen kızın arkasından bir adam belirdi, kardeş gibi duruyorlardı.

-Bilmiyorum. Miyavlama sesi duyup açtığımda zavallı burada oturmuş bekliyordu. Baksana hemen yerleşti.

Gerçekten de kızın kucığına yerleşivermişim. Sımsıcak, yumuşak ve acayip rahattı.

-Evet, alamayacağımızı biliyorsun değil mi?

-Bize hemen mama getir Ahmet, çok cılız duruyor!

Somurtkan adam, az çok yemeğin bulunduğu küçük tabakla geri döndü. Tabi ben de o an gözlerimi inanmayıp hemen fırladım ve tabağı saldırdım.

-Yazık, Allah bilir kaç gündür ağzına yemek girmiyor. Sokak fukara dolu, hangisine bakacağına nereden karar versin insan.

-Orası öyle. Biz de lokmayı zar zor buluyoruz. Bereket versin yetmiyor da, Allah'a şükürler olsun.

O gecedan sonra artık her sabah Meryem'i aramakla geçirir, akşamları ise fırına yine dönüp iki kardeşin fırının kenarına bıraktığı yemeğimi yerdım. Tabağımda iyice boşalttıktan sonra köşeye yerleştirdikleri karton evimin içine çekilir uyurdum. Evet, havaların günden güne sertleştiği doğru. Ama sıcak gülümsemesiyle hep küçük Meryem'i andıran genç ablanın yardımı olmasaydı ne yapardım bilmem.

-Ah, Bobi de döndü. Gel buraya, yemeğin hazır bekliyor.

-Yalnız bobi bir köpek adı.

-Yalnız öyle bir kural yok. Siyahlı beyazlı kediye ancak Bobi yakışır.

Bir süreliğine sessiz kalmış beni izliyorlardı. Sessizliği birden bozan genç kız:

-Sokak kedisine benzemiyor aslında bakarsan.

-Evet öyle sanırım. Atılmışa benziyor, yazık.

İç çekti hüznle.

-Hem de bu kışın ortasında...

Zamanım öyle geçiyordu. Evimi hep aradım ama boşuna. Sanki Meryem ile buharlaşıp uzaklara gitmiş gibiydi. Günler aynı döngüyle akıp gitti, ta ki o güne kadar...

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

-İçeri gir artık, hava çok soğuk.

-Hayır, giremem. Bobi hala dönmedi.

-Döner, döner. Zaten sokaktaydı.

-Ama o bir sokak kedisi değildi Ahmet! Atılmış bir ev kedisiydi, ev kedisi. Hayır, çok korkuyorum. Nereye gitti bu?

-Nereye gidiyorsun Allahın aşkına?

-Kediyi aramaya.

-Sabahın köründe? Peki ya dükkan ne olacak?

-Sen halledersin işleri, yapacak çok şey yok zaten. Dün her şeyi hazırlamıştım ben.

-Ama...

Genç kız çoktan çıkmıştı. Aradı, çok aradı. Mahallenin her yerine baktı. Gelen geçen herkese sordu. Ama kimse kediyi görmemişti. Arayacak yer kalmamıştı. Tam fırına dönecekken genç kız, yolun kenarında bir sürü oğlanın toplandığını fark etti. Bir an durup kaşlarını çatı. Topluluğa doğru merakla yürüdü. Çocukların fısıltıları ve dehşet dolu konuşmalarını duydukça adımlarının yavaş yavaş hızlandığını hissedebiliyordu.

-İnanamıyorum!

-Çok korkunç...

-Gözleri yerinden çıkmış zavallının.

Bir bunu bir şunu iterken genç kız bir an yerinde donakaldı. Gözleri dehşetle açılmış, vücudu tamamem taşlaşmıştı. Oradaydı. Evet o idi. Küçük, masum ve cansız bedeni orada hiçbir şeyden habersiz yatıyordu. Zaman durmuş. O manzaranın dışında hiç kimseyi görmüyor, duymuyordu. Çocukların yüksek bağırışlarını bile.

-Eh... Başka bir kedi, başka bir cenaze demek ki, öyle mi?

Beyaz kedi, ağaca tırmanıp yerleşmiş, bir yandan aşağıdaki kaosu seyrediyor, bir yandan da kendini temizliyordu. Konuyla ilgilenmediği ortadaydı.

-Evet öyle, bu kediyi tanıyorum.

Yanındaki konuşmuştu.

-Hatta bana sahibinin evini sormuştu zavalıcık. Ona aramayı bırakıp sokak hayatına alışması gerektiğini söylemişim ama dinlemedi. Şimdi de gömülecek. Neyse, ölülerin arkasından konuşulmaz da. Allah bilir belki bizim sonumuz da tıpkı bunun gibi şu insanların kullandığı arabalar yüzünden gömülmek olur.

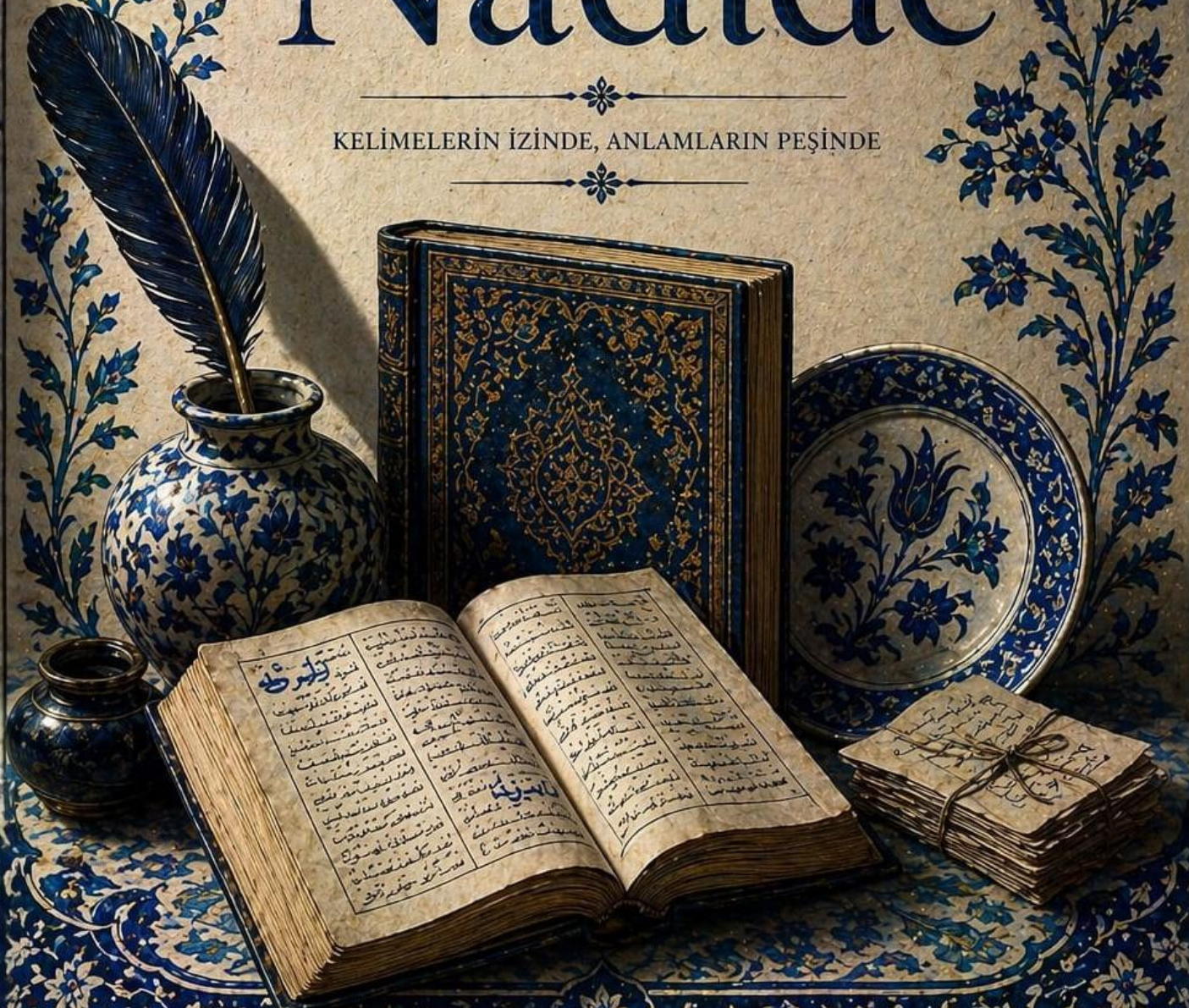
Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Lügât-1 Nadide

KELİMELERİN İZİNDE, ANLAMLARIN PEŞİNDE

Elem:

Acı demektir.

Elem, kalbin sessiz
çığlığıdır.

Herkes duymaz.

Sükûn:

Huzur demektir.

Sükûn, fırtınadan
sonraki sessizliktir.

Kıymeti sonradan
anlaşılır.

Ziyan:

Kaybolmak demektir.

Ziyan, kıymeti
bilinmeyen
sonudur.

Geri gelmez.

Nihan:

Gizli demektir.

Nihan olan duygular,
en derin olanlardır.

Kolay söylenmez.

Vuslat:

Kavuşmak demektir.

Vuslat, bekleyişin
en güzel sonudur.

Her kalbe
nasip olmaz.

Gam:

Keder demektir.

Gam, içe çöken
ağırlıktır.

Taşıyan bilir.

Tebessüm:

Gülümsemek demektir.

Tebessüm, içindeki
kırıklığı saklayabilmektir.

Herkes fark etmez.

İhtiram:

Saygı demektir.

İhtiram, kalbin
eğilmesidir.

Zorla olmaz.

İntibah:

Uyanış demektir.

İntibah, gerçeği
fark ettiğindir.

Her şey değişir.

Bu sözlük, yitik kelimelerin hatırasını yaşatmak ve unutulmuş mânâları hatırlatmak için var.
Her kelime, bir medeniyetin izini taşır;
her mânâ, bir kalbin derinliğinden doğar.

Âh:

İç çekiş demektir.

Âh, kelimelerin yetmediği yerde başlar.

Duyan anlar.

Gamze:

Göz ucuyla yapılan manalı bakış demektir.

Gamze, sözsüz bir dildir; okuyan gönle hitap eder.

Sükût:

Sessizlik demektir.

Sükût bazen susmak değil, anlatamamaktır. En çok o konuşur.

İnkilâb:

Kökten değişim, yeniden doğuş demektir.

İnkilâb, önce kalpte başlar; sonra hayatta tezahür eder.

Fecr:

Tan yeri, sabahın ilk aydınlığı demektir.

Fecr, umudun kalbe doğduğu zamandır.

Râhat:

Gönül ferahlığı demektir.

Râhat, bazen bir çay buharında saklıdır, bazen bir duada. Bazen de sessizlikte.

Hüzün:

Derin bir keder, içli bir üzünlük demektir.

Hüzün, bazen bir şürde, bazen bir yağmurda gizlidir.

Hasret:

Özlem, kavuşma arzusudur.

Hasret, uzaklarda bile kalbin bir sancısıdır.

Nedâmet:

Pişmanlık, keşke demektir.

Nedâmet, zamanın geriye çevrilmeyen yüzüdür.

İltifât:

Dikkat, nazar etmek demektir.

İltifât, bir gönlü görmekle başlar.

Gelenekten
ilham alan
zarif desenler,
köklü bir
estetikğin
izlerini taşır.

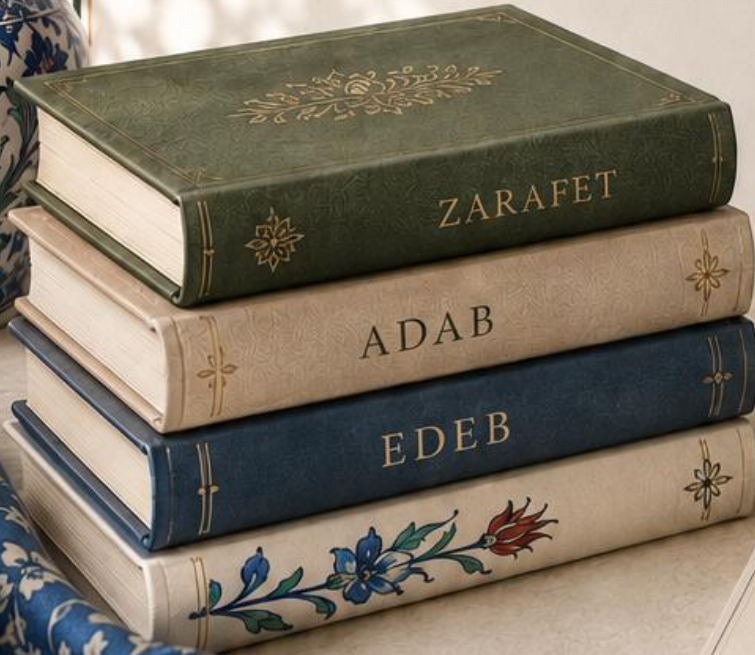
RUVEYDA

MEKTEBİ

ZARAFET ♦ ADAB ♦ EDEB

Zarafet, görünen güzelliştir.
Adab, güzelliğin davranışa yansımasıdır.
Edeb ise ruhun inceliğidir.

“
İyilikle güzelleşen
bir hayat,
adab ile anlam bulur.
”

Gelenek,
geçmişin emaneti;
estetik,
geleceğe bırakılan
izdir.

KENDİNİ İNŞA ET
ÇEVRENE IŞIK OL

RUVEYDA

M E K T E B İ

İNCELİĞİN • İRADENİN • ŞAHSİYETİN İZİNDE

“ Çini nasıl sabırla, ateşle ve nakışla olgunlaşırsa
genç bir hanımın şahsiyeti de edeb, irade ve bilinçle güzelleşir. ”

BİLİNÇLİ BİR İMAM HATİP GENÇ KIZI NASIL OLMALI?

İmam Hatipli olmak, yalnızca bir okulun öğrencisi olmak değil; kalbine ve aklına emanet edilmiş bir kimliği taşımaktır. Bilinçli müslüman genç hanım; kendisini başkalarının alkışına göre değil, hakikatin ölçüsüne göre tanımaya çalışan kişidir. Çünkü bilir ki insanın kıymeti yapan; görünmek değil, derinleşmektir.

GÜNÜNÜ NASIL GEÇİRMELİ?

- Her gün, insanın karakterine işlenen sessiz bir nakıştır.
- Güne niyetle başlamak, namazı günün merkezine yerleştirmek.
- Derslerini faydalı bir insan olabilmek için çalışmak.
- Ailesine karşı nezaketini korumak.
- Dijital dünyada ölçülü olmak.
- Günün sonunda kendi kalbiyle hesaplaşabilmek.

İşte bütün bunlar, iradenin küçük ama güçlü adımlarıdır.

NEFİS VE İRADE

İstedğini hemen isteyen yönümüzdür; irade ise doğru olanı seçebilme kuvvetidir. Gerçek özgürlük, canının her istediğini yapmak değil; kendine yön verebilmektir.

Bazen bir sözü yutabilmek,
bazen bir öfkeyi susturabilmek,
bazen bir ekranı kapatabilmek,
bazen de yalnızca Allah için sabredebilmek...

Bunların her biri iradenin sessiz zaferleridir.

SÖZÜN NAKŞI

Çini ateşte güzelleşir,
insan ise edele.

ZARAFET NEDEN ÖNEMLİDİR?

Çini sanatında her motif sabırla işlenir; insanın şahsiyeti de böyledir. Bir genç kızın zarafeti; kıyafetinden önce bakışında, sesinde ve tavrında görünür. Çünkü zarafet, kalbin dışarıya yansıyan hâlidir.

- Nezaket, küçüklük değil güçtür.
- İncelik, zayıflık değil olgunluktur.
- Edeb ise insanın ruhunu koruyan görünmez bir taçtır.

RUVEYDA'DAN BİR HATIRLATMA

Güzel bir hayat, büyük gösterilerle değil; küçük ama sürekli güzelliklerle kurulur.

Bir dua

Bir kitap

Bir secde

Bir teşekkür

Bir susuş

Belki de insanı inşa eden
tam olarak bunlardır.

“ İnsanı yücelten ilmi değil yalnızca,
edebi, iradesi ve niyetidir. ”

ZARAFET NEDEN ÖNEMLİDİR?

Çini sanatında her motif sabırla işlenir;
insanın şahsiyeti de böyledir.

Bir genç kızın zarafeti; kıyafetinden önce
bakışında, sesinde ve tavrında görünür.

Çünkü zarafet, kalbin dışarıya
yansıyan hâlidir.

- Nezaket, küçüklük değil güçtür.
- İncelik, zayıflık değil olgunluktur.
- Edeb ise insanın ruhunu koruyan
görünmez bir taçtır.

Edeb,
ruhun görünmeyen
ziynetidir.

RUYEYDA'DAN BİR HATIRLATMA

Güzel bir hayat, büyük gösterilerle değil;
küçük ama sürekli güzelliklerle kurulur.

Bir dua

Bir kitap

Bir secde

Bir teşekkür

Bir susuş

Belki de insanı inşa eden
tam olarak bunlardır.

Ruveyda Defteri

BUGÜN KENDİME SORUYORUM

- ☐ Günümde namaza
ne kadar yer verdim?
- ☐ Kalbimi ne inceltti?
- ☐ Nefsime karşı küçük
bir zafer kazandım mı?
- ☐ Dijital dünyada
ölçülü olabildim mi?
- ☐ İlim, Kur'an, dua ve
tefekküre ne kadar
vakit ayırdım?
- ☐ Bugün birine karşı
güzel söz veya davranışım
oldu mu?

“Zarafet, kalbin davranışa
dönüşmüş hâlidir.”

ZARİF BİR DURUŞUN OSMANLICA HALİ

Osmanlı medeniyetinde zarafet, yalnızca dış görünüşle sınırlı bir güzellik anlayışı değildi. Zarafet; sözde incelik, davranışta ölçü, bakışta edep, yürüyüşte vakar, giyimde sadelik ve insan ilişkilerinde nezaket demektir. Bu anlayışta bir genç kızın asıl güzelliği; yüzünde değil ahlakında, konuşmasında, duruşunda ve insanlara karşı gösterdiği saygıda aranırdı.

Osmanlı kültüründe genç kızlara öğretilen en temel değerlerden biri edep idi. Edep, kişinin nerede ve nasıl davranacağını bilmesi; sözünü, tavrını ve hâlini ölçülü tutması anlamına gelirdi. Büyüklerin yanında yüksek sesle konuşmamak, sözü kesmemek, misafire hürmet göstermek, sofrada ölçülü davranmak ve gereksiz taşkınlıklardan kaçınmak zarif bir duruşun göstergesi sayılırdı. Çünkü Osmanlı anlayışında insanın asaleti, kendini kontrol edebilmesinde ve bulunduğu ortama nezaket katabilmesinde görülürdü.

Konuşma adabı da zarafetin en önemli parçalarından biriydi. Genç kızlardan sözlerinde yumuşaklık, ifadelerinde incelik ve üsluplarında nezaket beklenirdi. Kırıcı, alaycı ve kaba sözlerden uzak durmak; birini uyarırken bile incitmeden konuşmak güzel ahlakın işareti kabul edilirdi. Zarif bir genç kız, çok konuşan değil; yerinde, ölçülü ve gönül alan sözler söyleyen kişi olarak görülürdü.

Giyim kuşamda ise gösterişten çok sadelik, temizlik ve uyum ön plandaydı. Kıyafetin temiz, düzenli ve ortama uygun olması zarafetin dışa yansıyan hâliydi. Aşırılıktan kaçınmak, kişinin hem kendisine hem de çevresine duyduğu saygının bir göstergesiydi. Osmanlı zarafetinde süslenmek bütünüyle reddedilmez; ancak ölçülü, sade ve mahremiyet bilincine uygun olması beklenirdi.

Misafir ağırlama ve ikram kültürü de genç kızların zarafet eğitiminde önemli bir yer tutardı. Eve gelen misafire güler yüz göstermek, ikramda bulunmak, büyüklerin yanında saygılı bir duruş sergilemek aile terbiyesinin göstergesi kabul edilirdi. Bir fincan kahvenin yanında sunulan su ya da lokum, yalnızca ikram değil; aynı zamanda ince düşüncenin, hürmetin ve gönül almanın zarif bir ifadesiydi.

Osmanlı'da zarafet, mahremiyet bilinci ile de yakından ilişkiliydi. Kişinin kendi özel alanını koruması kadar başkalarının mahremiyetine saygı göstermesi de önemliydi. Başkalarının kusurlarını araştırmamak, dedikodudan uzak durmak, kimseyi küçük düşürmemek ve insanları incitmemeye özen göstermek zarif bir karakterin temel özelliklerindendi.

Bugünün genç kızları için Osmanlı zarafet anlayışı, geçmişte kalmış bir gelenek değil; hâlâ değerli bir hayat ölçüsüdür. Zarafet; dikkat çekmek, gösterişli olmak ya da pahalı kıyafetler giymek değildir. Zarafet; bulunduğu yere huzur katmak, insanlara güven vermek, saygılı ve ölçülü davranmak, kalpteki güzelliği davranışlara yansıtmaktır. Sonuç olarak Osmanlı'da genç kızlar için zarafet; edep, haya, nezaket, sadelik, temizlik, saygı ve güzel ahlak ile şekillenirdi. Bugün de bir genç kızın en güzel süsü; zarif sözü, ölçülü tavrı, temiz kalbi ve güzel ahlakıdır. Çünkü gerçek zarafet, zamanla eskimeyen; her dönemde modası geçmeyen bir değerdir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

ADAB-I MUÂŞERET ve Zarafet

Güzel insan olmak,
insanlara güzel davranmaktır.

Adab:

Güzel davranış, görgü, incelik ve terbiye kurallarıdır.

Muaşeret:

İnsanlarla bir arada yaşama, sosyal ilişki kurma hâlidir.

Adab-ı muaşeret:

Toplum içinde uyulması gereken görgü, nezaket ve saygı kurallarıdır.

Zarafet:

Davranışta, konuşmada, giyimde ve tavırda incelik, ölçü ve güzelliştir.

Nezaket:

Başkalarına karşı saygılı, kibar ve düşünceli davranmaktır.

Edep:

Söz, hâl ve davranışlarda ölçülü, saygılı ve ahlaklı olmaktır.

Haya:

Utanma duygusu; insanı yanlış ve çirkin davranışlardan uzak tutar.

Mahremiyet:

Kişinin özel alanına, bedenine, eşyasına ve sırlarına saygıdır.

İffet:

Duygu, söz, davranış ve yaşamda temiz, ölçülü ve ahlaklı olmaktır.

Hürmet:

Büyüklerle, değerlere ve insanlara saygı göstermektir.

Tazim:

Derin saygı ve yüceltme anlamına gelir.

Tevazu:

Alçak gönüllü olmak; kendini üstün görmemektir.

Vakar:

Ağırbaşlılık, ciddiyet ve kişinin kendine yakışan duruşudur.

Sükünет:

Sakinlik, telaşsızlık ve huzurlu bir duruş sergilemektir.

Letafet:

İncelik, hoşluk, naziklik ve zariflik anlamına gelir.

Rıfk:

Yumuşak huyluluk, kırmadan ve incitmeden davranmaktır.

Zarafet;
sözde nezaket,
hâlde edep,
davranışta ölçüdür.

Merhamet:

Başkalarının hâlini anlayıp ona iyi ve yardım etme duygusudur.

Münasip:

Uygun, yerinde ve yakışan olan davranış, anlamına gelir.

Haslet:

İnsanda kalıcı en güzel özellik; iyi huya ve erdemliliştir.

Sadâkat:

Bağlılık ve güvenilirlik ve vefalı olmaktır.

Münasebet:

İlişki, bağlantı ve sosyal uyumluk demektir.

Fazilet:

İyiliğe, ahlaki üstünlük ve erdemli davranışlara denir.

Münasebet:

İlişki, bağlantı ve sosyal uyumluk demektir.

Asalet:

Davranışta soyluluk, ağırbaşlılık ve karakter güzelliğidir.

Kemal:

Olgunluk, gelişmiş ve olgunlaşmış erdemlerin bütünüdür.

Kadim:

Eski, köklü ve geleneksel olan anlamındadır.

Şahâset:

Kişilik, karakter ve insanın kendine özgü ahlakı duruşudur.

Mürüvvet:

İyilikseverlik, cömertlik ve güzel ahlak sahibi olmaktır.

Feraset:

İnce anlayış, sezgi ve doğru davranışı fark etme yeteneğidir.

İtina:

Özen göstermek, dikkatli ve hassas davranmaktır.

İhtimam:

Bir işe veya kişiye özen vererek üzerine yaklaşımdır.

Muvazene:

Denge; sözde, davranışta ve duygularda ölçülü olmaktır.

İtidal:

Aşırılıktan uzak, orta yolu ve dengeyi gözetten davranıştır.

Üslup:

Kişinin konuşma, yazma ve davranış biçimidir.

Hitap:

Bir kişiye seslenme ve konuşma şeklidir.

Lisan-ı hâl:

Kişinin söz söylemeden hâliyle, tavırla verdiği mesajdır.

Tebessüm:

İçten ve ölçülü bir gülümsemedir.

Selam:

Karşılaşmada iyi dilek, barış ve saygı ifade eder.

Muhabbet:

Sevgi, samimiyet ve gönül yakınlığıdır.

Müsamaha:

Hoşgörü, anlayış ve affedicilik göstermektir.

Sabır:

Zorluklar karşısında dayanıklı, sakin ve güçlü kalmaktır.

Şefkat:

Merhamet, sevgi ve koruyucu incelik göstermektir.

Zarafet;
sözde nezaket,
hâlde edep,
davranışta ölçüdür.

Vefa:

İyiliği unutmamak, dostluğa ve emanete değer vermektir.

Teşekkür:

Yapılan iyiliğe karşı minnettarlık ve memnuniyeti etmektir.

Özür:

Yanlış bir davranıştan ardından içtenlikle özür dilemek ve düzeltmektir.

Meclis adabı:

Bir toplulukta oturma, konuşma, dinleme ve davranma kurallarıdır.

Sözde adâlet:

Yemek yerken uygunluk paylaşma nezaket kurallarıdır.

Konuşma adabı:

Söz kesmeden, incitmeden, ölçülü ve güzel konuşma biçimidir.

Asalet:

Doğuştan veya sonradan gelişebilen; karakter, görgüdeki yüceliktir.

Sahiyet:

Söz, hâl, karakter ve imanın bütünleşmesi; ahlakı oluşturur.

Dinleme adabı:

Karşıdakini dikkatle, saygıyla ve sözünü kesmeden dinlemektir.

Haslet:

İnsanda kalıcı en güzel özellik; iyi huya ve erdemliliklerdir.

Fazilet:

İyiliğe, ahlaki üstünlük ve erdemli davranışlara denir.

Kemal:

Olgunluk, gelişmiş ve olgunlaşmış erdemlerin bütünüdür.

UNUTMA!

- ♥ Güzel söz, kalpleri ısıtır.
- ♥ Nazık davranış, dostlukları çoğaltır.
- ♥ Edep ve zarafet, insanın en güzel süsüdür.

İNSANLARA DEĞER VER,
ONLARA İYİ DAVRAN;
ÇÜNKÜ HERKES,
KENDİNE YAPILANI HATIRLAR.

Her gün küçük bir iyilik yap,
güzel bir iz bırak.

- ♥ Selam ver.
- ♥ Gülümse.
- ♥ Teşekkür et.
- ♥ İyi dinle.
- ♥ Hoşgörülü ol.

Güzel İnsan Ol!

BİR YUDUM

Az söz, derin anlam.

شرف
المكان
بالمكين

OSMANLININ NEFESİ, SÖZLERDE YAŞAYAN ŞEHİR: BURSA BÜŞRA SONAY

Bursa...

Söz ile değil ruh ile konuşulan şehir...

Bahsetmekle değil yaşamakla, hissetmekle anlaşılan şehir...

Bugünde, geçmişte ve de gelecekte, her zaman aynı nefesten can bulan şehir...

Konuşur Bursa, içinde ruhunu dost edinip toprağında gezinenlerle. Hem hisseder, hem de hissettirir Bursa, derinliklerin taşıdığı cevherlerin varlığını. Okumasını, görmesini, duymasını bilmek gerek; her şeyden önce Osmanlıdan almış olduğu nefes ile nefeslenmek gerek.

Bursa'dan bahsedilirken her gönülden farklı bir yansıma vardır. Evliya Çelebi "ruhaniyetli bir şehirdir" der, Sadrazam Keçeli Fuad Paşa "Osmanlı tarihinin dibacesi" olarak ifade eder. Ahmet Haşim "rüya ile hakikat arasında duran mekanlar" nezdinde değerlendirirken Reşat Nuri, Bursa'yı "insanı içine çeken sakin ve içli bir şehir" olarak anlatır. İbn Batuta "zengin, düzenli ve misafirperver bir şehir" olarak ifade ederken, Halide Edip için bu şehir "geçmişin zarafetini taşıyan şehirdir." der. "Bursa'da ikinci bir zaman daha vardır." Ahmet Hamdi Tanpınar'a göre. Bir zaman ki alıştığımız, her sabah uyandığımız, soluduğumuz, yarıştığımız zamanın ötesinde sevginin fazlının kıymetli olduğu, ruhun yaşadığı bir zaman...

Bu zaman insanın kendine yettiği, kendine yettiği bir zamandır. Birçok isim kazanmıştır semasına. Hülyalara istikamet kazandıran, hasret sinmiş mazide esrarlı renkleri ile hususi lezzet katan... Esasında mazide değil anda yaşayan şahsiyetlerdir onlar. Can dilleri konuşamasa da gönül dilleri ile konuşan şahsiyetler... Bursa'daki zaman mefhumu içinde onların yaşadığı yer, içindeki sakinlerle ülfet kurduğu manevi yerlerdir, Bursa'nın hakiki mekanlarıdır.

Yaşamak başlı başına yetmez bu şehri anlamak için. Çünkü hakikatin muhabbetle nakışlandığı manevi kaleleri vardır. Anlamak için bu kalelerin eşliğinden geçmek icab eder. Manevi büyüklerimiz "Şerefü'l mekân bi'l mekân" demişler, mekânın şerefi orada bulunanlarıdır demektir manası. "Şerefü'l mekân bi'l mekân" ise, kişinin şerefi bulunduğu mekân iledir manâsına gelir. Zaman silsilesinde mekana şeref veren veli zatların ardından bu şereften hissedar olma sırası günümüz Bursa'sında bizlere nasip olmaktadır. Bu nasipten hissemize düşeni almak ise bu şehrin sokaklarının her bir taşını her bir dokusunu bir ayna edinip kendi merkezimizi bulacağımız bir yolcuğa çıkmak ile mümkündür. O ayna, Ulu Camii'nin eşliğinde size Yıldırım olur heybet yansıtır. Hüdavendigar semtinde I. Murat Hüdavendigar'ın cesareti olur, Muradiye'de Gazi II. Murat Han'ın zaferini; Hisar'da Osman Gazi ve Orhan Gazi'nin liderliğini yansıtır. Pınarbaşı gül bahçesidir, ıtır olur yayılır gönlünüze. Evliya Çelebi'nin ifadesiyle "Allah'ın nazargahı"dır ve nicelerini saklar sinesinde.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

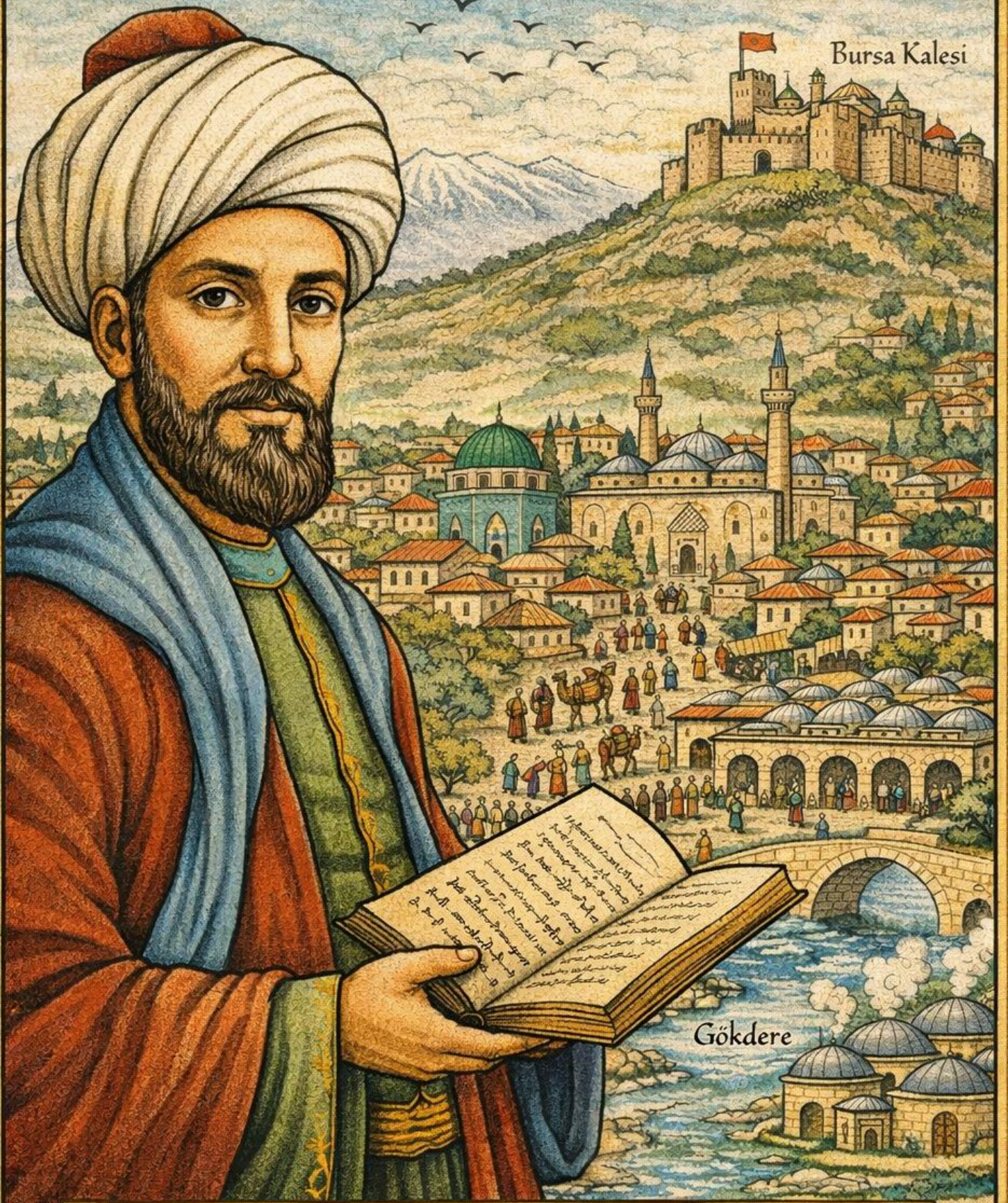
Mevlevihanesi, Sultan Abdülmecid ve Rıza Hasan Paşa'nın on sekiz günlük konaklama muhabbetlerinin eseri olur yansır. Cünuni Ahmed Dede'nin aşk ile kendinden geçişidir. Saltanat Kapı'dan geçip sol istikamette ilerlediğinizde Geyikli Baba'nın dikmiş olduğu kavak ağacı hakikat olup dikilir karşınıza. Ardından Abdurrahman Bistami Hazretleri himmetiyle kucaklar. Mehmed Muhyiddin Üftade Hazretleri edep yurdunun anahtarını sunar gönül hanelerine. Bir başka sokaktan Eskiçi Mehmed Efendi'nin kandili görünür, aşk aleminde yanan. Dönüp şehre baktığınızda bir ok atımı mesafeden Medine'nin kokusu gelir, artık seyyidlik mührü yansımaktadır aynanıza. Bursa'nın yeşilini hem ismine hem de çinisi ile camisine nakışlayan semtin silüeti kaplar aynanızı. Fetret'in bitip yeniden şahlanışın izi olur dile gelir Çelebi Mehmed Han'ın huzurunda.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

EVLIYA ÇELEBİ SEYAHATNAMESİ'NDE

BURSA

EVLİYA ÇELEBİ SEYAHATNAMESİ'NDE BURSA
Fidan İSMAİL / 11-C

Bir şehir düşünün...

Kuruluşun heyecanını, yükselişin vakarını ve teslimiyetin sükûtunu aynı anda taşıyan bir şehir. İşte Bursa, Evliya Çelebi'nin dilinde böyle bir zamansızlıktır. Onun Seyahatnâme'sinde Bursa yalnızca fethedilmiş bir başkent değil; fethedilmiş gönüllerin şehridir.

Osmanlı'nın ilk payitahtı olarak şekillenen bu şehir, Orhan Gazi döneminden itibaren yalnızca siyasi bir merkez değil ilmin, tasavvufun ve irfanın da beşiği hâline gelmiştir.

Evliya Çelebi'nin anlatımında Bursa; suyun, ibadetin, ilmin ve tasavvufun iç içe geçtiği bir medeniyet havzasıdır. Şehir; camileri, medreseleri, tekkeleri, imaretleri ve türbeleriyle adeta “yaşayan bir külliye” görünümündedir. Bu bütünlük içinde iki merkez Bursa'nın ruhunu en derinden temsil eder, Bursa Mevlevîhânesi ve Muradiye Külliyesi. Biri hareketin, aşkın ve arayışın merkezidir. Diğeri sükûtun, tefekkürün ve faniliğin...

Bursa: Tarihin ve İrfanın Şehri

Bursa'nın tarihi, yalnızca Osmanlı ile başlamaz. Yapılan arkeolojik çalışmalar, şehrin geçmişinin milattan önceki dönemlere kadar uzandığını göstermektedir. Antik çağda “Prusa” adıyla anılan şehir, adını Bithynia Kralı I. Prusias'tan almıştır. Zaman içerisinde “Prusa”, halk dilinde Bursa'ya dönüşmüştür.

Osmanlı dönemine gelindiğinde şehir ilk kez 1317 yılında kuşatılmış, ancak fetih Osman Gazi'nin vefatı sebebiyle tamamlanamamıştır. Bu vasiyeti yerine getiren ise oğlu Orhan Gazi olmuş; Bursa, 6 Nisan 1326'da Osmanlı topraklarına katılmıştır. Ardından 1335 yılında Osmanlı Devleti'nin merkezi hâline gelmiştir.

Osmanlılar Bursa'yı yalnızca bir yönetim merkezi olarak görmemiştir. Şehir; külliyeler, medreseler, imaretler ve tekkelerle yeniden inşa edilmiş; mimari ile maneviyat aynı çatı altında buluşturulmuştur. Bu sebeple Bursa'da taş yalnızca yapı değildir; aynı zamanda bir düşüncenin ve medeniyet anlayışının taşıyıcısıdır.

Bursa Mevlevihanesi: Tasavvufun Canlı Merkezi

Bursa Mevlevîhânesi, Osmanlı'nın erken dönemlerinden itibaren şehirdeki tasavvufî hayatın en önemli merkezlerinden biri olmuştur. Mevlevîlik, 13. yüzyılda Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî ile başlayan büyük bir irfan yoludur. Osmanlı Devleti bu yolu yalnızca desteklememiş; şehirlerin ruhuna yerleştirmiştir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

NUHBE

Kökü Mazide,
Gölgesi Uludağ'da,
Ruhu İrfan'da.

BURSA
ŞEHİR-İ İRFAN

İlk başkent Bursa’da bir Mevlevîhâne kurulması, şehrin yalnızca siyasi değil aynı zamanda ruhanî bir merkez olduğunun göstergesidir. Evliya Çelebi, Bursa’daki tekkeleri yalnızca ibadet edilen yapılar olarak değil eğitim verilen, insanların yetiştiği ve gönüllerin incelendiği mekânlar olarak tasvir eder.

Mevlevîhâne’de yapılan sema ise yalnızca bir ritüel değildir. Dervişin dönüşü, kâinatın dönüşünü; insanın Allah’a yönelişini ve hakikati arayışını temsil eder. Ney sesi, insanın içindeki eksikliği ve ayrılığı hatırlatır. Sema eden derviş ise bu boşluğu hakikatle doldurmaya çalışır. Evliya Çelebi’nin bakışıyla bu mekânlar “Aşk ehlinin toplandığı, gönüllerin incelendiği yerlerdir.” Bu sebeple Mevlevîhâne, Bursa’nın hareket eden kalbidir. Burada insan, kendini ararken Allah’a yaklaşır.

Muradiye Külliyesi: Hanedanın Sessiz Tarihi

Muradiye Külliyesi ise Bursa’nın en derin tarihî ve duygusal katmanlarından biridir. Külliye, 15. yüzyılda II. Murad tarafından yaptırılmıştır. II. Murad yalnızca bir hükümdar değil; hayır eserleriyle tanınan bir Osmanlı sultanıdır. Halk arasında kendisine “Ebü’l-Hayrat” yani “Hayırların Babası” denilmiştir. Edirne ve Bursa başta olmak üzere imparatorluğun pek çok yerinde camiler, medreseler, köprüler ve külliyeler yaptırmıştır.

Muradiye Külliyesi de bu eserlerin en önemlilerindendir. 1426 yılında yaptırılan külliye; cami, medrese, imaret, hamam ve türbelerden oluşan büyük bir yapıdır. Bursa’da yaptırılan son padişah külliyesi olması bakımından da ayrı bir öneme sahiptir. Zaman içerisinde pek çok hanedan üyesinin buraya defnedilmesiyle Muradiye, bir “hanedan hatıra bahçesi”ne dönüşmüştür. İstanbul’dan sonra en fazla Osmanlı hanedan mensubunu barındıran ikinci hazire hâline gelmiştir. Ayrıca külliye 2014 yılında UNESCO Dünya Mirası Listesi’ne alınmıştır.

Muradiye’de dolaşırken insan yalnızca taş yapılar arasında yürümez; zamanın sessizliği içinde ilerler. Servi ağaçları göğe yükselirken kalp yere eğilir. Çünkü burada dünya saltanatının faniliği hissedilir. Külliyenin merkezindeki II. Murad Türbesi bu düşüncenin en güçlü sembollerinden biridir. II. Murad, vasiyeti üzerine sanduka veya lahit içine konulmadan doğrudan toprağa defnedilmiştir.

Türbenin üst kısmı ise yağmurun kabre ulaşabilmesi için açık bırakılmıştır. Muradiye’de yalnızca sultanlar değil; bir devrin acıları da yatar. Sultan Cem Türbesi, Şehzade Mustafa Türbesi ve diğer türbeler Osmanlı tarihinin hüznü saygılarını taşır. Firuze ve lacivert çinilerle süslenen türbeler, sanat ile hüznün birleştiği mekânlara dönüşür.

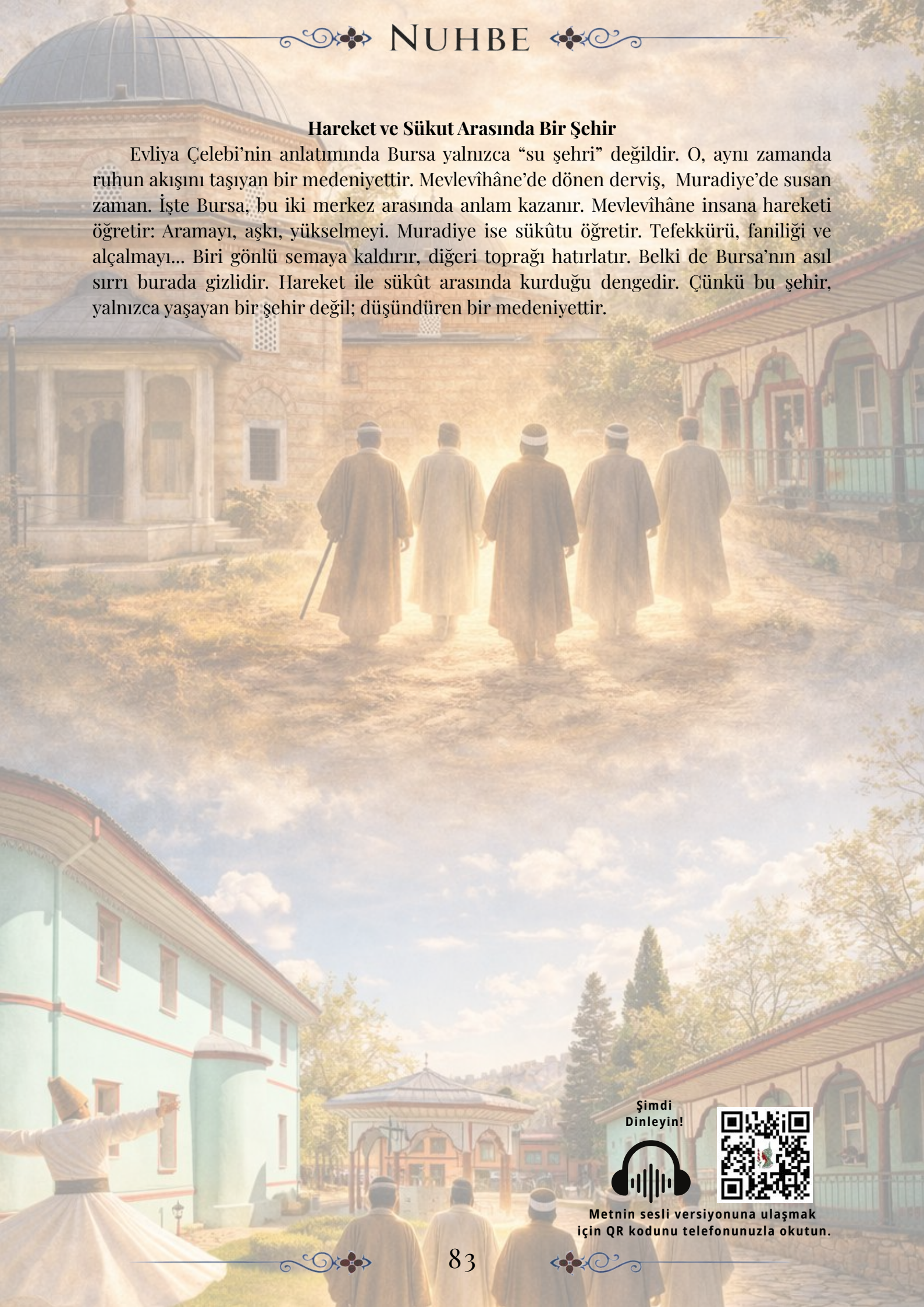
Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Hareket ve Sükut Arasında Bir Şehir

Evliya Çelebi'nin anlatımında Bursa yalnızca “su şehri” değildir. O, aynı zamanda ruhun akışını taşıyan bir medeniyettir. Mevlevîhâne’de dönen derviş, Muradiye’de susan zaman. İşte Bursa, bu iki merkez arasında anlam kazanır. Mevlevîhâne insana hareketi öğretir: Aramayı, aşkı, yükselmeyi. Muradiye ise sükûtu öğretir. Tefekkürü, faniliği ve alçalmayı... Biri gönlü semaya kaldırır, diğeri toprağı hatırlatır. Belki de Bursa’nın asıl sırrı burada gizlidir. Hareket ile sükût arasında kurduğu dengedir. Çünkü bu şehir, yalnızca yaşayan bir şehir değil; düşündüren bir medeniyettir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Mâi çinide nûr olur her nakş-i niyâz,

Avluda eser ruha huzûr veren bir âvâz,
Kuşlar gibi gönlüm semâya kanat açar,
Her zerrede gizlidir Hakk'a varan bir râz.

Pusula Mekanlar

Manevi mekanlar,
insanı hakikate yaklaştırır.

**BURSA'NIN MANEVÎ İKLİMİNDE BİR GÖNÜL SULTANI
MEHMED MUHYİDDİN ÜFTÂDE HAZRETLERİ**

*Bağ-ı aşkın andelîbi Hazret-i Üftâde'dir.
Dertli âşıklar tabîbi Hazret-i Üftâde'dir.
Eyleyen rûhundan istimdâd erişir matlûba,
Halleden her müşkilâtı Hazret-i Üftâde'dir.*

Bursa, tarih boyunca yalnızca Osmanlı medeniyetinin ilk başkentlerinden biri olarak değil aynı zamanda ilim, irfan, edep ve tasavvuf geleneğinin güçlü merkezlerinden biri olarak da öne çıkmıştır. Bu manevî iklimin en müstesna şahsiyetlerinden biri de asıl adı Mehmed Muhyiddin olan Üftâde Hazretleridir. 16. yüzyılda Bursa'da yaşayan Üftâde Hazretleri, ilmi, irfanı, tevazusu ve yetiştirdiği talebelerle Anadolu tasavvuf tarihinde derin izler bırakmış bir gönül eridir.

Üftâde Hazretleri, küçük yaşlardan itibaren ilme ve manevî terbiyeye yönelmiş; Kur'ân-ı Kerîm, hadis, fıkıh ve tasavvuf alanlarında kendisini yetiştirmiştir. Onun hayatında dikkat çeken en önemli özelliklerden biri, ilim ile irfanı, bilgi ile ahlâkı, zâhirî eğitim ile bâtinî terbiyeyi bir bütün hâlinde ele almasıdır. Bu yönüyle Üftâde Hazretleri, yalnızca bilgi aktaran bir âlim değil; insanı olgunlaştıran, kalbi arındıran ve davranışı güzelleştiren bir mürşid olarak kabul edilmiştir.

“Üftâde” kelimesi, “düşmüş, gönlü kırık, alçak gönüllü” anlamlarına gelir. Bu mahlas, onun şahsiyetini yansıtan güçlü bir semboldür. Çünkü Üftâde Hazretleri'nin tasavvuf anlayışında en temel ilkelerden biri tevazudur. Ona göre insan, benlik iddiasından uzaklaştıkça hakikate yaklaşır; kalp, kibirden arındıkça ilahî rahmete daha açık hâle gelir. Bu sebeple onun irşad anlayışında gösterişten uzak durmak, hizmeti öne çıkarmak, gönül kırmamak ve insanı incitmemek büyük önem taşır.

Üftâde Hazretleri'nin en önemli özelliklerinden biri de Bursa'nın manevî kimliğine yaptığı katkıdır. O; cami, dergâh ve sohbet halkaları vasıtasıyla toplumun farklı kesimlerine ulaşmış; insanlara hem dinî bilgiyi hem de güzel ahlâkı öğretmiştir. Onun sohbetlerinde yalnızca tasavvufî kavramlar değil günlük hayatı güzelleştiren edep, sabır, kanaat, şükür, merhamet ve sorumluluk bilinci de ön planda olmuştur. Bu yönüyle Üftâde Hazretleri'nin mirası, sadece kendi dönemine ait bir hatıra değil günümüz insanı için de güçlü bir ahlâk ve karakter eğitimi örneğidir.

Üftâde Hazretleri denildiğinde akla gelen en önemli isimlerden biri de talebesi Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretleridir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Üftâde Hazretleri, Aziz Mahmud Hüdâyî gibi büyük bir mutasavvıfı yetiştirerek tesirini Bursa sınırlarının çok ötesine taşımıştır. Bu irşad zinciri, Osmanlı toplumunda tasavvufun yalnızca bireysel bir manevî yolculuk değil; aynı zamanda toplumu iyileştiren, adalet, merhamet ve hizmet bilincini güçlendiren bir eğitim sistemi olduğunu göstermektedir.

Üftâde Hazretleri'nin düşünce dünyasında insanın asıl gayesi, kalbini temizlemek ve Allah'a kulluk bilinciyle yaşamaktır. Ona göre ibadet, yalnızca şekilden ibaret değildir; insanın hâline, diline, ahlâkına ve ilişkilerine de yansımalıdır. Bu anlayış, tasavvufun özünde yer alan "güzel insan yetiştirme" idealinin güçlü bir ifadesidir. Sabır, teslimiyet, tevazu ve muhabbet onun manevî terbiyesinin temel kavramları arasında yer alır.

Bugün Üftâde Hazretleri'nin Bursa'daki türbesi ve hatırası, geçmişle bugün arasında kurulan manevî bir köprü niteliğindedir. Onun hayatı, özellikle genç nesiller için önemli mesajlar taşımaktadır: Bilgiyi ahlâkla bütünleştirmek, başarıyı tevazu ile süslemek, insanlara faydalı olmayı hayatın merkezine almak ve kalp inceliğini kaybetmeden yaşamak. Bu değerler, yalnızca tasavvuf tarihinin değil, aynı zamanda çağımızın da ihtiyaç duyduğu insan modelini ortaya koymaktadır.

Üftâde Hazretleri, Bursa'nın manevî hafızasında derin izler bırakan; ilmiyle, irfanıyla, tevazusuyla ve yetiştirdiği gönül insanlarıyla asırlardır hatırlanan büyük bir şahsiyettir. Onun mirası, taş duvarlarda, türbe avlularında veya tarihî kayıtlarda kalmış bir hatıra değil gönülleri inşa eden, ahlâkı güzelleştiren ve insanı hakikate yönelten yaşayan bir irfan çağrısıdır. Üftâde Hazretleri'ni anlamak, aynı zamanda Bursa'nın ruhunu, Osmanlının manevî derinliğini ve Anadolu irfanının incelikli dilini anlamak demektir. Sandukasının başucundaki levhada yazılı olan beyitler manevi derinliğini bizlere beyan etmektedir:

Bâğ-ı aşkın andelibî, hazret-i Üftâde'dir.

Dertli âşıklar tabîbî, hazret-i Üftâde'dir.

Vâsıl-ı kâmil odur, tevhîd-i Zâta şübhesiz,

Gösteren râh-ı Hüdâyî hazret-i Üftâde'dir.

Eyleyen rûhundan istimdâd erişir matlûba,

Halleden her müşkilâtı, hazret-i Üftâde'dir.

Sıdk ile ol Hüdâî eşîğinde dâimâ,

Bil hakikat kutb-ül-aktâb hazret-i Üftâde'dir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

ÜFTÂDE HAZRETLERİ

BURSA'NIN MANEVÎ İKLİMİNDE
BİR GÖNÜL SULTANI

KUTBÜL ARİFİN GAVSÜL VASILİN
HAZRETİ
MEHMED MUHYİDDİN ÜFTADE
KADDESELLAHÜ SIRRAHÜ
DOĞUMU 93 SENE VEFATI 988
HICRİ 895

İLİM • İRFAN • TEVAZU • MUHABBET

ULUDAĞ'IN ETEKLERİNDE BİR MÂNEVÎ DURAK: ÜFTÂDE TEKKESİ

Bursa'nın manevî iklimini şekillendiren durak olan Üftâde Tekkesi, Uludağ'ın eteklerinde, şehre yukarıdan bakan huzurlu bir yamaçta asırlardır varlığını sürdürmektedir. Celvetiyye Tarikatı'nın kurucusu ve büyük mutasavvıf Aziz Mahmud Hüdâyî'nin mürşidi olan Şeyh Mehmed Muhyiddin Üftâde Hazretleri tarafından 16. yüzyılın ikinci yarısında inşa ettirilen bu dergâh, yalnızca bir ibadet mekânı değil aynı zamanda irfanın, hizmetin ve gönül terbiyesinin yeşerdiği bir mânevî merkez olmuştur.

Yaklaşık 2507 metrekarelik dik meyilli bir arazi üzerine kurulan tekke; mescid, semâhâne, harem, selâmlık, çilehâne ve çeşmeden oluşan külliye niteliğinde bir yapıdır. Üftâde Hazretleri'nin, tekkesinin inşasında bizzat çalıştığı ve burayı yalnızca dervişlerin eğitim gördüğü bir mekân değil aynı zamanda yolcuların, misafirlerin ve ihtiyaç sahiplerinin ağırlandığı bir imarethane olarak tasarladığı rivayet edilir. Bu yönüyle tekke, Osmanlı tasavvuf anlayışındaki “hizmetle kemâl” düşüncesinin canlı bir örneğidir.

Tekke, Üftâde Hazretleri'nin torunu ve dördüncü postnişin olan Kutub İbrâhim Efendi döneminde 1670 yılında genişletilmiş; yeni yapılarla güçlendirilmiş ve çevresi daha korunaklı hale getirilmiştir. Günümüze ulaşan mimarî kimliği ise büyük ölçüde III. Selim ve II. Mahmud dönemlerinin izlerini taşımaktadır.

Bugün yapının ayakta kalan bölümleri arasında mescid, semâhâne, harem ve çilehâne bulunmaktadır. Ahşap tavanı ve yenilenmiş unsurlarıyla mescid, sadeliğin içinde derin bir huzur hissi taşır. Günümüzde son cemaat yeri olarak kullanılan semâhâne, geçmişte Celvetî dervişlerinin zikir ve manevî eğitim mekânı olarak kullanılmıştır. Geniş pencerelerle aydınlanan bu bölüm, ışığın ve sükûnun birlikte hissedildiği özel bir atmosfere sahiptir.

Tekkenin en dikkat çekici bölümlerinden biri harem kısmındaki meşhur “Pembe Oda”dır. Bursa Ovası'na nazır konumuyla bu oda, yalnızca mimarî bir mekân değil, aynı zamanda dergâhın iç dünyasını yansıtan bir seyir köşesi gibidir. Bunun yanında “Kubbeli Oda”, künde-kârî ahşap işçiliği ve zarif kalem süslemeleriyle klasik Osmanlı sanatının inceliklerini taşıyan nadide bir örnek olarak öne çıkar.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Dergâhın mânevî kalbi ise şüphesiz çilehânedir. Kare planlı ve iki katlı olarak düzenlenen bu bölüm, dervişlerin nefis terbiyesi ve tefekkür için inzivaya çekildikleri mekân olarak kullanılmıştır. Taş duvarlarla örülü sade yapısı, tasavvufun içe dönüş ve arınma anlayışını adeta mimariye dönüştürmektedir. Bugün burada Üftâde Hazretleri'ne ve Aziz Mahmud Hüdâyî'ye atfedilen bazı eşyalar ile tekke kültürüne ait malzemeler sergilenmektedir.

Tekkenin önünde yer alan ve halk arasında “Hû Çeşmesi” olarak bilinen çeşme de yapının sembollerinden biridir. 1565 tarihli kitabesinde Kur’ân-ı Kerîm’de suyun hayatın kaynağı olduğunu bildiren ayet yer alır. Bu çeşme, yalnızca susuzluğu gideren bir yapı değil tasavvuf geleneğinde rahmetin, temizliğin ve hayatın sembolü olarak da anlam taşır.

Zaman içerisinde selâmlık bölümü yıkılmış ve üzerinden yol geçirilmiş olsa da Üftâde Tekkesi’nin ruhu yaşamaya devam etmiştir. Bursa Büyükşehir Belediyesi tarafından 2009–2014 yılları arasında gerçekleştirilen kapsamlı restorasyon çalışmaları sayesinde yapı yeniden ihya edilmiş; cami ve sosyal-kültürel merkez olarak işlev kazandırılmıştır.

Bugün Üftâde Tekkesi’ni ziyaret edenler yalnızca tarihî bir yapıyı görmezler; aynı zamanda Bursa’nın mânevî hafızasına açılan bir kapıdan içeri adım atarlar. Uludağ’ın eteklerinde asırlardır süregelen bu sessiz irfan bahçesi, Üftâde Hazretleri’nin hikmet dolu nefesiyle hâlâ gönüllere huzur fısıldamaya devam etmektedir.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

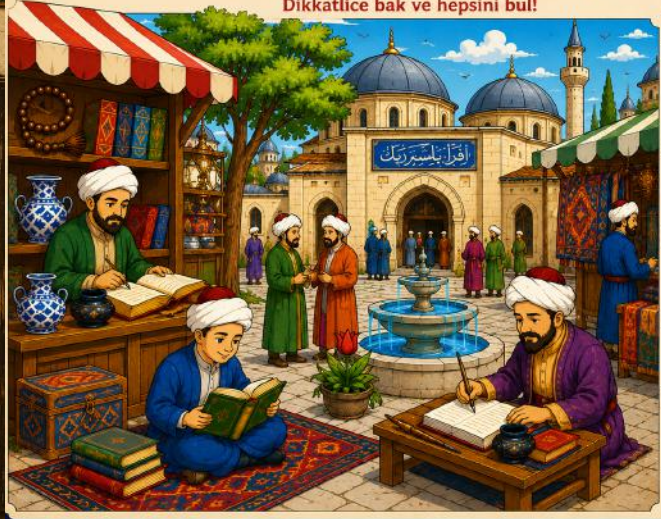
KARAGÖZ & HACİVAT'LA PERDE-İ MUHABBET

1 HATTATIN KAYIP KELİMELERİ

İl _ m _ b _ r _ h _ z _ ne,
_ r _ y _ n _ b _ l _ ur.
_ k _ y _ n _ b _ l _ r,
_ ğ _ r _ n _ n _ l _ ur.

2 MİNYATÜRDEKİ GİZLİ NESNELER

Aşağıdaki nesneler minyatürün içinde gizlenmiştir.
Dikkatlice bak ve hepsini bul!

BULMAN GEREKEN
NESNELER

TESBİH

MÜREKKEP
HOKKASI

DİVİT

LALE

KİTAP

5 AYET YORUMU

Aşağıdaki ayeti okuyup verilen soruları cevapla.

“Şüphesiz ki, zorlukla beraber kolaylık vardır.
Gerçekten, zorlukla beraber kolaylık vardır.
(İnşirah Sûresi, 5-6)”

- a Bu ayetten ne anlıyorsun?
.....
- b Hayatında zor bir durumla karşılaştığında bu ayet sana nasıl yardımcı olabilir?
.....
- c Sabır ve tevekkül bu ayette nasıl ilişkilendirilebilir?
.....

4 HADİS BULMACA

Aşağıdaki karışık kelimelerle anlamlı bir hadis oluştur. Kelimeleri doğru sıraya diz ve yaz!

kimseye olmaz. Mü'min
zarar ve vermez.
uğratmaz. kimseyi zarar

HADİS:

(Hadisin kaynağını yazmayı unutma!)

Kaynak:

3 FARKI BUL!

Aşağıdaki iki görsel arasında 7 fark vardır. Bulabilir misin?

6 OSMANLICA KELİME TAHMİNİ

Osmanlıca bir kelimeyi tahmin etmeye ne dersin?
Anlamını bul ve işaretle.

حُرْمَت

SENCE BU KELİMENİN ANLAMI NEDİR?

A Cesaret B Saygı C Yolculuk D Sabır

7 KISA CEVAP

- a Mimar Sinan'ın yaptığı camilerde sesin herkes tarafından net duyulmasını sağlayan gizli yöntem neydi?
.....
- b Endülüs'te Müslüman âlimlerin kurduğu kütüphaneler Avrupa'yı nasıl etkiledi?
.....
- c Osmanlı'da bir şehzade tahta çıkmadan önce neden sancaklara gönderilirdi?
.....

GÜNÜN SÖZÜ

“İlim öğrenmek
rûknün erki ve kadın
erkek her farzdır.”

Şeyh Edebali

Bu
bulmacanın
sırrı
nerede saklı?

Okutulsun QR kodlar,
meydana çıksın
cevaplar!

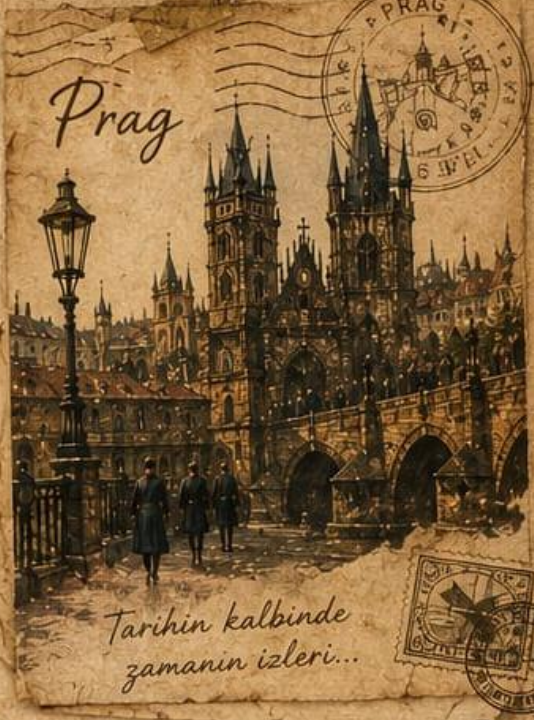
Perde arkasında
efendim! QR kodu
okut da cevabı
birlikte görelim!

Rota Yazıları

Her adım bir hikaye,
her rota bir hatıra...

Prag

Tarihin kalbinde
zamanın izleri...

Antalya

Güneş, tarih
ve Akdeniz kokusu...

Yollar
uzar gider,
hatıralar
hep kalır...

İstanbul

Galata
Kulesi

Prag

Antalya

İstanbul
Galata Kulesi

Prag
Karlův most

Antalya
Hadrian Kapısı

Ve daha
nice yollar

PRAG

VE

ÇEKYA'NIN

KÜLTÜREL İZLERİ

*Tarih, sanat ve mimarinin
büyüleyici yolculuğu*

PRAG KALESİ
ve AZİZ VİTUS KATEDRALI

*Her taşında
bir hikâye,
her köşesinde
bir ilham.*

KARL KÖPRÜSÜ

DANCING HOUSE
(HOYERÜV DÜM)

ESKİ ŞEHİR
PRAG'IN TARİHİ KALBI

VYŠEHRAĐ
AZİZ PETER VE PAUL BAZİLİKASI

BİN YILLIK TARİH

SANAT VE KÜLTÜR

EŞSİZ MİMARİ

KEŞFEDİLECEK
SAYISIZ GÜZELLİK

ÇEKYA

PRAG

*Geçmişin izinde,
geleceğe ilham veren
büyüleyici bir ülke.*

PRAG'DA İKİ GÜN: TARİHİN, SANATIN VE BAŞARININ İZİNDE

Zehra KAZIM / 11-A

Günün ilk ışıklarıyla başlayan yolculuğumuz, bizi Avrupa'nın kalbine; masalsı sokakları, taş köprüleri, görkemli kiliseleri ve tarih kokan meydanlarıyla ünlü Çekya'nın başkenti Prag'a ulaştırdı. Uçaktan indiğimiz anda yeni bir şehri keşfetmenin heyecanı içimizi sarmıştı. Havalimanından otelimize doğru ilerlerken camdan gördüğümüz her yapı, bizi sanki geçmiş zamanlara doğru sessiz bir yolculuğa çıkarıyordu.

Otelimize yerleştiğimizde yol yorgunluğumuzun yerini tatlı bir merak aldı. Üç kişilik odamızda ben, takım arkadaşım Melike Nisa ve Ecrin ile birlikte kalacaktık. Odamızın beklediğimizden temiz ve rahat olması, Prag maceramıza güzel bir başlangıç yapmamızı sağladı. Ancak bu yolculuk yalnızca bir gezi değildi. Biz, Çekya'nın Plzen şehrinde düzenlenecek olan uluslararası Robotik Yarışması'na katılmak üzere yola çıkmıştık. Yarışmaya iki günümüz vardı ve biz de bu zamanı Prag'ın tarihî ve kültürel zenginliklerini tanımaya ayırdık.

Prag'daki ilk durağımız, Vyšehrad Kalesi'nin içinde yer alan Aziz Peter ve Aziz Paul Bazilikası oldu. Şehrin yüksek bir noktasından Prag'a bakan bu görkemli yapı, iki zarif kulesiyle daha ilk anda dikkat çekiyordu. 11. yüzyıla uzanan geçmişi ve 19. yüzyılda kazandığı Neo-Gotik görünümüyle bazilika, yalnızca bir ibadethane değil aynı zamanda Avrupa tarihinin taşlara işlenmiş hâli gibiydi. İçeri adım attığımızda bambaşka bir atmosferle karşılaştık. Girdiğimizde başlamış olan ayin, loş ışıklar, yüksek tavanlarda yankılanan dualar ve içeriyi saran mistik hava, bizi farklı bir kültürün manevî dünyasına taşıdı. O an anladım ki bir şehri tanımak, yalnızca sokaklarında yürümekle değil insanların inançlarına, ritüellerine ve tarih boyunca biriktirdikleri değerlere tanıklık etmekle mümkün oluyor.

Bazilikadan ayrıldıktan sonra rotamızı Prag'ın en canlı ve en bilinen noktalarından biri olan Eski Şehir Meydanı'na çevirdik. Meydana vardığımızda kalabalık, taş binalar, kafeler, sokak sanatçıları ve tarihî yapılar iç içe geçmişti. Burada herkesin merakla beklediği yapı ise hiç şüphesiz Astronomik Saat Kulesi, yani Orloj'du. 1410 yılında yapılan bu saat, yalnızca zamanı göstermekle kalmıyor; Güneş'in, Ay'ın ve burçların konumlarını da yansıtıyor. Saat başı küçük pencerelerin açılması ve havarilerin geçit töreninin başlamasıyla meydana herkesin bakışları aynı noktada birleşiyordu. Bu an, Prag'ın geçmişle bugün arasında kurduğu güçlü bağın en güzel örneklerinden biriydi.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

PRAG

Taş Sokaklarda Bir Masal

ÇEKYA • PRAG • AVRUPA'NIN KALBI

Gotik kuleler, taş sokaklar,
sisli sabahlar ve Vltava'nın
sessiz akışı... Prag, zamanın
en zarif masallarından biri.

Old Town

St. Nicholas Church

Prague National Museum

Old Town Square

Powder Tower

St. Vitus Cathedral

National Theatre

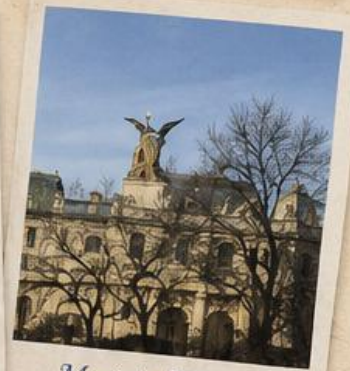
Angel Column

Church of Our Lady
before Týn

Rudolfinum

Municipal House

PRAG NOTLARI

Prag'da zaman,
taş sokaklarda
yavaş yürür.

Günün son durağı Vltava Nehri üzerinde uzanan Karl Köprüsü oldu. 14. yüzyılda Kral IV. Karl tarafından yaptırılan bu taş köprü, Prag'ın simgelerinden biri olarak karşımıza çıktı. Üzerindeki barok heykeller, köprü boyunca sıralanmış sessiz anlatıcılar gibiydi. Köprüden yürürken bir yanda Vltava Nehri'nin sakin akışı, diğer yanda şehrin tarihî silüeti vardı. Dokunduğumuz her taşta, yüzyıllardır oradan geçen insanların ayak izlerini hissetmek mümkündü.

Prag'daki ikinci günümüzde şehrin yalnızca tarihî yapılarıyla değil modern mimarisi ve çağdaş sanat anlayışıyla da dikkat çektiğini gördük. İlk olarak nehir kenarında yer alan ünlü Dans Eden Ev'i ziyaret ettik. 1996 yılında tamamlanan bu yapı, adeta dans eden iki insan figürünü andırıyordu. Geleneksel Prag mimarisinin arasında yükselen bu farklı bina, şehrin geçmişe bağlı kalırken yeniliğe de açık olduğunu gösteriyordu.

Bir sonraki durağımız Národní Caddesi üzerinde yer alan Máj alışveriş merkezinin cephesindeki "Butterfly in Máj" adlı modern sanat eserini görmeye gittik. Ünlü sanatçı David Černý tarafından tasarlanan devasa kelebek figürleri, hareket eden kanatlarıyla şehre canlı ve dinamik bir hava katıyordu. Bu eser, Prag'ın yalnızca tarihî bir şehir olmadığını; aynı zamanda sanatı sokaklara taşıyan, geçmişle geleceği aynı karede buluşturan bir şehir olduğunu gösteriyordu.

Prag'da geçirdiğimiz iki gün boyunca şunu fark ettim: Bu şehir, her adımda insana bir hikâye anlatıyor. Kiliseleri, meydanları, kuleleri, aziz heykelleri ve taş sokaklarıyla Orta Çağ'ın mistik havasını hâlâ yaşıyor. Fakat aynı zamanda Dans Eden Ev ve hareketli kelebekler gibi modern yapılarıyla geleceğe de göz kırıyor. Prag'ı etkileyici kılan şey de tam olarak bu: Eski ile yenin, gelenek ile modernliğin, tarih ile sanatın uyum içinde bir arada var olması.

Gezi günlerimizin ardından asıl amacımız olan uluslararası Robotik Yarışması için Plzen'e geçtik. Büyük bir heyecanla katıldığımız yarışmada emeklerimizin karşılığını almak ve Tasarım kategorisinde birincilik elde etmek, bu yolculuğu bizim için çok daha anlamlı hâle getirdi. Böylece Prag gezisi, yalnızca tarihî ve kültürel bir keşif olarak değil aynı zamanda teknoloji, ekip ruhu ve başarıyla taçlanan unutulmaz bir anı olarak hafızamızda yer etti.

Prag'dan geriye; taş sokaklarda atılan adımlar, Vltava kıyısında hissedilen huzur, tarihî yapıların büyü, modern sanatın şaşırtıcı etkisi ve uluslararası bir yarışmadan kazanılan gurur kaldı. Bu yolculuk bize gösterdi ki bazen bir şehir, sadece gezilen bir yer değil; insanın ufkunu genişleten, bakış açısını değiştiren ve hayatına güzel bir iz bırakan özel bir deneyimdir.

Şimdi
Dinleyin!

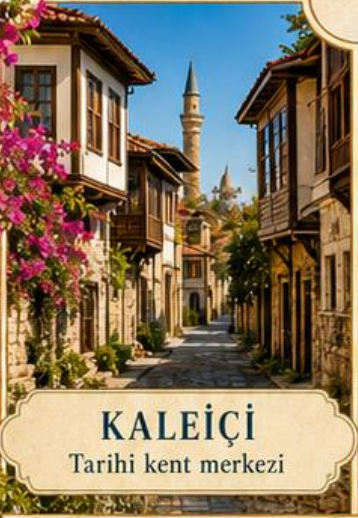

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

ANTALYA

MERKEZİNDE TARİH VE KÜLTÜR

Akdeniz'in maviliğinde, medeniyetlerin izinde

KALEİÇİ

Tarihi kent merkezi

HADRIAN KAPISI

Roma'dan günümüze

ESKİ LİMAN

Ticaret ve yolculukların izi

KALEİÇİ

*Her sokağında
tarih, her ufkunda
Akdeniz.*

YİVLİ MİNARE

Antalya'nın simgesi

SAAT KULESİ

Şehrin hafızası

HIDIRLIK KULESİ

Denize bakan tarih

Tarihi Miras

Binlerce yıllık geçmişle medeniyetlere ev sahipliği yapan eşsiz bir şehir.

Kültür ve Mimari

Tarihi yapıları, camileri, kuleleri ve dar sokaklarıyla büyüleyici bir miras.

Akdeniz Esintisi

Maviyle yeşilin buluştuğu Antalya, yıl boyu ılık bir Akdeniz havasına sahip.

Keşfedilecek Güzellikler

Her köşesi ayrı bir hikâye anlatan Antalya'yı keşfetmeye hazır olun.

TÜRKİYE

ANTALYA

ANTALYA'DA TEKNOLOJİ VE TARİHLE İÇ İÇE BİR YOLCULUK ROBOTİK BAŞARIDAN KALEİÇİ SOKAKLARINA TÜLİNAY ALGÜL

Bu yıl Antalya'da düzenlenen MEB Uluslararası Robot Yarışması, teknolojiye gönül veren gençleri aynı çatı altında buluşturan büyük bir organizasyona sahne oldu. Türkiye'nin farklı şehirlerinden ve çeşitli ülkelerden gelen öğrenciler, mühendislik ve robotik alanındaki bilgi ve becerilerini sergilemek için Antalya'da bir araya geldi. Bizler de Yeşil Devlet Hatun Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak bu heyecan dolu atmosferin bir parçası olmanın mutluluğunu yaşadık.

Aylar süren yoğun hazırlık sürecinin ardından yarışmaya katılan takımımız; disiplinli çalışmaları, ekip ruhu ve azmi sayesinde önemli bir başarı elde ederek ilk 16 takım arasına girmeyi başardı. Zorlu etapların sonunda yarışmayı 10. sırada tamamlayarak okulumuzu gururla temsil ettik. Bu başarı, yalnızca teknik bilgi ve becerinin değil sabrın, emeğin ve birlikte çalışabilmenin de güçlü bir göstergesi oldu. Yarışma alanındaki heyecan kadar Antalya'nın büyüleyici atmosferi de bizler için unutulmaz bir deneyime dönüştü. Robotların, kodların ve tasarımların arasında geçen yoğun saatlerin ardından şehrin tarihî ve kültürel mirasını keşfetme fırsatı bulduk.

Antalya dendiğinde akla ilk gelen yerlerden biri olan Kaleiçi, adeta geçmişle bugünü buluşturan yaşayan bir tarih gibiydi. Dar taş sokakları, cumbalı evleri ve limana doğru uzanan tarih kokan yollarıyla Kaleiçi, bizi yüzyıllar öncesine götüren özel bir atmosfere sahipti. Her köşe başında başka bir hikâye, her taşın üzerinde başka bir medeniyetin izi hissediliyordu.

Kaleiçi'nin en dikkat çekici simgelerinden biri olan Hadrian Kapısı, gezimizin en etkileyici duraklarından biri oldu. Roma İmparatoru Hadrianus'un Antalya ziyareti anısına inşa edilen bu görkemli yapı, mermer sütunları ve zarif mimarisiyle tarihî ihtişamını bugün hâlâ koruyor. Üç kemerli yapısı ve asırlara meydan okuyan taşları arasında yürürken, bir şehrin hafızasına dokunuyormuş hissi yaşadık. Geçmişin izleriyle çevrili bu kapı, Antalya'nın yalnızca bir tatil şehri değil aynı zamanda köklü bir medeniyet merkezi olduğunu da hatırlatıyordu.

Kaleiçi'nin tarihî dokusu içinde bizi karşılayan bir diğer önemli yapı ise Hıdırlık Kulesi oldu. Kara ve denizin birleştiği noktada yükselen bu görkemli kule, Antalya'nın asırlık nöbetçisi gibiydi. Roma dönemine uzanan geçmişle Hıdırlık Kulesi'nin surlara ve Akdeniz'e hâkim konumu, ziyaretçilere etkileyici bir manzara sunuyordu. Kule çevresinde dolaşırken hem tarihî bir yapının heybetini hissediyor hem de Antalya'nın masmavi ufkuna karşı geçmiş medeniyetlerin izlerini düşünmeden edemiyorduk. Özellikle gün batımına yaklaşan saatlerde kulenin çevresinde oluşan atmosfer, gezimizin en unutulmaz anlarından biri hâline geldi.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

Kaleiçi'nde bizi etkileyen bir diğer durak ise Şehzade Korkut Camii oldu. Tarihte farklı dönemlerde çeşitli işlevler gören ve bugün ibadete açık olan bu kıymetli yapı, Antalya'nın kültürel zenginliğini yansıtan önemli eserlerden biri olarak karşımıza çıktı. Osmanlı döneminde Şehzade Korkut'un ismiyle anılan cami, sade fakat derin mimarisi ve manevi atmosferiyle öğrencilerimiz üzerinde ayrı bir tesir bıraktı. Tarih ile maneviyatın aynı mekânda bulunduğu bu yapı, geçmiş medeniyetlerin bıraktığı izleri daha yakından hissetmemizi sağladı.

Antalya'nın kültürel belleğini daha yakından tanımamıza vesile olan duraklardan biri de Antalya Etnografya Müzesi oldu. Müze içerisinde sergilenen geleneksel kıyafetler, günlük yaşam eşyaları, el sanatları ve geçmiş dönemlere ait kültürel unsurlar; Anadolu insanının yaşam biçimine dair önemli ipuçları sunuyordu. Öğrencilerimiz için bu ziyaret, sadece bir müze gezisi değil; kültürün, hafızanın ve toplumsal mirasın nasıl korunup gelecek kuşaklara aktarıldığını yerinde görme fırsatı oldu. Her vitrin, geçmişten bugüne uzanan sessiz bir hikâye anlatıyor, insanın kendi medeniyet kökleriyle yeniden bağ kurmasına vesile oluyordu.

Gezi boyunca Konyaaltı Sahili de hafızalarımızda özel bir yer edindi. Akdeniz'in mavisıyla Torosların görkeminin bulunduğu bu eşsiz manzara, yoğun yarışma temposunun ardından bizlere huzur veren bir mola sundu. Deniz kenarında geçirilen kısa anlar bile Antalya'nın doğal güzelliklerinin neden bu kadar hayranlık uyandırdığını anlamaya yetiyordu. Bu yolculuk, bizler için yalnızca bir yarışma deneyimi olmadı. Bir yanda teknoloji ve üretimin heyecanını yaşarken diğer yanda tarihin, kültürün ve medeniyet mirasının izlerini keşfettik. Öğrencilerimiz robotik kodlama, tasarım ve problem çözme alanlarında deneyim kazanırken; aynı zamanda farklı şehirlerden gelen öğrencilerle tanışarak sosyal ve kültürel açıdan da önemli kazanımlar elde etti.

Antalya'dan ayrılırken valizlerimizde yalnızca yarışma anıları değil; tarihî sokakların sesi, denizin huzuru ve birlikte başarmanın verdiği mutluluk da vardı. Bu süreçte emeği geçen danışman öğretmenlerimize, okul yönetimimize ve takım arkadaşlarımıza teşekkür ediyor; gelecekte daha büyük başarılarla imza atacağımıza inanıyoruz. Yeşil Devlet Hatun Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak bilim, teknoloji ve medeniyet bilinciyle üretmeye ve öğrenmeye kararlılıkla devam edeceğiz.

Şimdi
Dinleyin!

Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.

1

BAŞLANGIÇ
Yoruşma Alanı

2

HADRIAN KAPISI

3

KALEİÇİ
SOKAKLARI

4

ŞEHZADE
KORKUT CAMİİ

5

HIDIRLIK
KULESİ

6

ETNOGRAFYA
MÜZESİ

7

KONYAALTI
SAHİLİ

8

DÖNÜŞ ♥

Güzel anılar,
yeni dostluklar ve
ilham dolu bir
yolculuğun sonu.

İrfan meclisine erişebilsem,
Varıp anlar ile görüşebilsem,
Aşkın kervanına karışabilsem,
Yolda bırakmazlar alırlar seni.

Çöpatlamaz (Şeyh) Atıf Efendi

OKUMADIYSANIZ.... **BİRİNCİ SAYIMIZ** *Sizleri Beklemekte!*

**TARİHİN
İZİNDE,
İLMİN
PEŞİNDE...**

**Fen, sosyal
bilimler ve
imani buluşturan
yeni bir soluk!**

ŞİMDİ OKUMA ZAMANI!

EBU'L- VEFA HAZRETLERİ'NİN DUASI

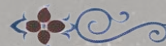
Ya Allah!

**Dünya ve ahirette karşılaşacağım her bir korku için 'lailaheillallah' ı,
Her keder ve üzüntü için 'maşa'allah'ı,
Her bir nimet için 'elhamdulillah'ı,
Hayret verici her şey için 'subhanallah'ı,
Her bir günah için 'estağfirullah'ı,
Her darlık için 'hasbiyallah'ı,
Her musibet için 'inna lillahi ve inna ileyhi raciun'u,
Her bir kaza ve kader için 'tevekkeltu alellah'ı
Her bir itaat ve isyan hareketi için 'la havle vela kuvvete illa billahil aliyyul
azim'i, hazırladım.
Ey Rabbim! Bize arttır da eksiltme, bizi şereflendir de hor ve hakir kılma.
Bize ver de mahrum bırakma, bizi seç de üzerimize ihtiyar etme.
Bizden razı oluver, bizden kabul eyle.
Ey Kerem sahibi! Ey esirgeyenlerin en merhametlisi!
Duamı kabul eyle.
Hamd alemlerin Rabbi'ne mahsustur.**

**Şimdi
Dinleyin!**

**Metnin sesli versiyonuna ulaşmak
için QR kodunu telefonunuzla okutun.**

Ey gönül, bu demde
huzûru ganîmet bil,
Zîrâ cihân bir gölge,
ömür ise seyyâr bir menzil.

Dünya bir imtihan yeridir.

